

**"STRIVE, STRIVE AND STRIVE AGAIN, IN SPITE OF FAILURES,
HAYING THIS HIGH IDEAL TO ENCOURAGE!"**

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**SPEAK THE TRUTH.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்புமகன் : அறிவேசக்தி : ஓம் சத்தவத்.

[God is Love : Knowledge is Power : Aum]

"New Series"

ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.**

"Approved"

புத்தகம். 23.]

மாண்புமிகு பஞ்சவர்ணம், 1916-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ

[சுருதிக்கை 12.]

**"STRIVE, STRIVE AND STRIVE AGAIN, IN SPITE OF FAILURES,
HAYING THIS HIGH IDEAL TO ENCOURAGE!"**

The Hon'ble Sir Harold Stuart's advice to the Young Men.

The Hon'ble Sir Harold Stuart, while unveiling the portrait of the late Hon'ble Mr. Gokhale at the Tinnevely Association's Home, Madras, on 8th March 1916, made the following speech pointing out the chief characteristics of the departed patriot and urged the young men to follow Mr. Gokhale's footsteps :—

"It is always a satisfaction to me to do what in me lies to encourage young men who seek inspiration from the life of a very good and great man. I take it that in setting up a portrait in this Association's Home you wish to do something more than to do honour to the memory of Mr. Gokhale for he, alas, is past all earthly honour. I take it that your desire is that his life shall be an inspiration and a stimulus to the young men who find their home here. He himself was greatly inspired by the life of that good and great man whose follower he was always proud to declare himself to be,

Mr. Justice Ranade, and many a time he has spoken to me with greatest respect, devotion and affection of that great Judge.

SELF-SACRIFICE.

I would first of all lay stress on his Self-Sacrifice. With his high intellectual attainments and his charm of manner, wealth and honour would have been obtained by him in abundance. He put them all aside and deliberately devoted himself to work for his country seeking neither riches nor honour. He was singularly devoid of personal ambition. He was filled with ambition to do public good. His early life was characterised by self-sacrifice that is both rare and highly commendable. Accepting merely a pittance for himself he devoted his capabilities to the public service, first in education and then in a wider field.

GREAT INDUSTRY.

The next quality I should impress upon you is his great industry. He recognised that no man could be properly equipped for a public

life unless he was prepared to undergo much toil and labour in acquiring the very necessary detail and complete knowledge. Behind them there were many hours of unremitting toil, much wading through dull official publications, much careful examination of the evidence that he was collecting and preparation of the manner in which he would present it. There was nothing superficial about his work. Those of us who heard him in debate and saw how quick he was in answering a point that had been taken by an opponent, knew how carefully he must have prepared himself for his immediate task. That was characteristic of him in all the work that he did—careful preparation. He knew his subject thoroughly and I commend that very much to the young men in this country who seek a public career. A mere superficial knowledge can never advance a cause. However eloquent, words will not gain success. Behind eloquent words there must be a complete and detailed acquaintance with the subject.

TRANSPARENT SINCERITY.

The next great attribute that I will mention is his *Transparent Sincerity*, a quality which always struck me very forcibly. He never followed that school which suggests that end justifies the means. He recognised that the occasion was not always suitable, that the time was not always ripe, but he was no opportunist in the unfavourable sense of that word. He was always careful, studiously careful, to avoid exaggeration both of statement and of language and the result was when Mr. Gokhale made a statement it received marked attention. One felt in argument with him that he advanced no proposition which he was not fully able and prepared to defend and it is that which does more perhaps than any violence of language, however temporarily successful it may be, to win applause. It is that studied avoidance of exaggeration which really secures success for any cause that is worthy of your attention.

MARKED FAIRNESS.

The last quality I will mention is his *marked fairness* I have spoken on that subject before, but I mention it again this evening because it is a quality which is very often lacking in public men in all countries and it is a quality which gains for a man the respect of his opponents. He never took unfair advantage in debate. It is very often easy to take unfair advantage and for the moment you may gain a fancied success. If ever a man wishes to devote himself to public work, he should not make a few speeches and disappear in public life. He must cultivate a habit of fairness to his opponents and so secure their respect and gain for himself the influence which is of such great value.

THE GOAL AND THE WAY.

I think I have given a sufficiently hard task for the young men of this Association in mentioning these four qualities. If they will follow Mr. Gokhale in his self-sacrifice, his industry, his sincerity and his fairness, they will have gone a great way towards the attainment of the goal that he himself reached. It will, I know, be a very hard example to follow.

"STRIVE, STRIVE, AND STRIVE AGAIN."

Many a young man who earnestly and deliberately sets himself to do so will meet with much disappointment, but I hope that with this great example before him he will *strive, strive, and strive again, in spite of failures, having this high ideal to encourage him and set before him* self the life of your great countryman alike in its aims and in its conduct to be "a lamp unto his feet and a light unto his path." (Cheers.)

HOOTING.

A PARABLE FROM THE STREETS.

"The motor horn echoing in naked ugliness through the darkened streets (of London), is a symbol and paragon strident as it is, and hideous in itself, it is perhaps a blast from the trumpet that is to proclaim the resurrection of many slumbering senses and discernments. The sense of proportion in ordinary social life; the power of discerning between what is and what is not tolerable between the individual and the community; an alert sensitiveness to the convenience of our neighbour comparable with that which safeguards our own—who can deny that these were in need of rousing. Who will soberly affirm that even the war is too great a price for their awakening? To die for the glory of one's country and for the slaying of a foul dragon is a great thing; but it is no less a thing to die that better ideals of kindness, civility and unselfishness may prevail in the world. The war and its miseries are to many of us almost intolerable. Yet nothing is more sure than that they will pass. That the war will end, that the miseries and sorrows will fade, that aching hearts will cease to ache, is as certain as that spring will powder the dread-fields of death with living green. But the fruits of a changed and improved ideal of life do not pass; they flourish and spread to an increase beyond human count or imagination. . . .

It is not only the gross and audible outrage of the motor horn which the times are revealing. There are other forms of hooting, moral and spiritual, which are as prevalent, as unfair, and at least as disagreeable although many of them are inaudible. . . . And remember that it is in one of only two ways that the nuisance can be abated. We can abstain from offensive hooting; or our horns can be taken away from us."—*The Times*.

சாக்ஷணம்

புத்தகம்

விவேக

சிந்தாமணி

March-
April.
1916.

ESTABLISHED

1899

ஃ பெற்றோர்கள் தாமதப்பி பிள்ளைகளை லாகையுள்ளோர்
கற்றே மெனவுகத்து கற்பி பிள்ளை—மற்றோர்கள்
மாசீகரீயத் தாவிக்கழி வந்ததென்னெத் சேய்க்கழை
யாசீகரீய மோதா னவக்து."

HOOTING: A PARABLE FROM THE STREETS

"கெடுபிடி தடபிடல்"

வழிப்போக்குபாக்கியானம்.

"வழியே யேருக! வழியே யேருக!" என்
பது பழமொழி. பழமொழி யெல்லாம் வெகு
ஐனவாக்கு. வெகுஐனவாக்குச் 'சமஷ்டியில்
சபலம்' என்பது வீச்சயம். அப்படி. பெண்
றால் சகவா வாக்குக்கு ஒப்பாகும் என்பது
பொருள். இதற்கு எதிராக, "ஆண்டிசொல்
அம்பலமேறது." அம்பலத்தில் வாழ்பவன்
அம்பலவாணன். ஆண்டி. பெண்பவன் ஐன
சமூகம் கிட்டி நீக்கித் தனிபளுவன். "கட்
டோடு கைலாசம்" பாருக்கும் கிட்டாது.
ஆகவேபோல் ஐனசமூகத்தோடு ஆண்டானடி
மைப்பாதல் அசாத்தியமாகும். ஏனெனில் ஆண்
டவன் அடிபணிய ஏதும் வழி 'வெடு முனை'
போதும் கத்திமுனைபோதும் குறுகி இறங்கி
கூராயுள்ளது. அவனவன் தான் சினைமீதும்
வழிகையத்தேடி யுதாழ்த்தலாம்: உதாழ்த்தால்,
உதாழ்த்த உதாழ்த்த பின், உதாழ்த்தின் பனனுப்
சகவான் அடிபணியப் பெறலாம், சகவானடி
பணியப் பெற்றால் சியஷ்டி பாவம் (ஜீவபாவம்)
நீக்கிச் சமஷ்டி பாவம் (சகவா பாவம்) நித்தித்
கும். ஜீவகவா பேதம் அற்றால் சமஷ்டி
யில் சியஷ்டியும், சியஷ்டியில் சமஷ்டியும் ஆக
விளக்கப் பார்த்தலாம், அப்பொழுதுதான்
"ஏகன், அனேகன்" என்கிற இரண்டும் அவனே
யாவன். "அவனே நாள்" ஆகவும் (சமஷ்டியில்

சியஷ்டி பாவனாகவும்), "நானே அவனாகவும்"
(சியஷ்டியில் சமஷ்டிபாவனாகவும்) விளங்
கும் சகவியம் அனுபவத்தாலே கண்டறிய
வேண்டியதாயிருப்பதால் அதைப்பற்றிச் சொல்
வதில் பயனில்லை.

"வழியே யேருக! வழியே யேருக!" என்று
சொன்னதின் அர்த்தம் என்ன? வழிதப்பிச்
சென்றால் கில்லுக்கம் வருமால், வழியே (பெரி
யோர் சென்ற வழியே—இதற்கு 'ஸ்கிரிபி'
பென்று பெயர்) லக்ஷியத்தை காடிச் செல்லுக்!
சென்று லக்ஷியத்தைக் கண்டனுபவித்தபின்,
அந்த அனுபவத்திலும் தடுமாட்டம் வரும்:
ஆகையால் தடுமாறாமல் கருதி, யுக்தி, அனுப
வம் மூன்றும் பொருத்தப் பொருத்திப் பார்த்து
லக்ஷியம் தப்பாமல் தானே வழியோடே மீண்
டும் திரும்புக. இதன் உண்மையைப் பெரி
யோர் வாக்கில் காணலாம்.

"வாக்கிலாம் பூரிக்கலாம் வானியேறி வணையறித்த
வெடுமுனை யேறி கிள்குல்
பேரிக்கலாம் பேரிக்கலாம் போனவழி தானறித்து
மீளவும் திரும்பக் கற்றுல்"

என்றுள்ள நித்தவாக்கிலுல் "வழியே
யேருக! வழியே யேருக!" என்பதன் வாக்கி
பார்த்தம் வெளியீக்கும். வழியே யேகவேண்
டில் பிராணனை வசப்படுத்திக்கொண்டு அதைக்
குறிதாபோல் வாகனமாகக்கொண்டு 'ஏறி'
அதை கடத்தும் 'வணையறித்து' ("காடி வழிக்
கம் அறித்து செறித்தடங்கி" என்பது ஓனவை
வாக்கு) வெடு முனைபோல் கூராயுள்ள (அனு

வுக் கனுவராயுள்ள—“அனோரணியம்”) மார்க் கத்தில் கடந்த சென்றால் லக்ஷியத்தைக்கண்டு “வாசிக்கலாம்”—அதாவது “இலக்கியம் கண்ட தற்கு இலக்கணம் இயம்பலாம்.” “பூமிக்க லாம்”—அதாவது தாதாத்தியமாதக் கலந்த ஒன்றப்பட்டு இரண்டிற் அனுபவம் சித்திக்கப் பெறலாம்.

“ஞானமென்பது மோனவரம்பு” என்று ஞானை வரங்கொடுப்பதால் அந்த மோன நிலை கிட்டு மனோ மெனன்கலைபாது பேசவும் ஞான சமுதாயத்தில் கலந்து உறவாடி உள்ளன்பு தூண்டக் கொள்ளும் சேசம் பாராட்டவும் எப்பொழுது சாத்தியமென்றால், அதற்கு விடைபாக “போனவழி தானறிந்த மீனவும் திரும்பக் கற்றால்” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படி வழியே போய் வழியே மீளும் அறிவுக்கு இடைபூறு கிண்ப்பான் எத்தனையோ ஆவரணசத்திகள் வழியில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஆவரணசத்திகள் சோக மேகங்கள் களை புண்ணெண்ணி யாத்திரை (வழிப்போக்கிண்க்) களைப்பிண்பிணால் வழியைகிட்டு விவகி யோடச்செய்ய “கெடுபிடி தடபிடல்” செய்வதே தொழிலாயுள்ளன. இந்த ஆவரணசத்திகள் “தேஹோஹம்” என்கிற பாவனைக்குத்தோழர்களாயிருந்து அழிவையழித்து அஞ்ஞானம் கிண்ப்பதே தொழிலாக வுடையனவாதலால், இவைகளை “அகாக்கூட்டம்” என்றும் “இருட்சத்தி” “மருட்சத்தி” என்றும் சொல்லுவர் மேலோர். ஆங்கிலத்தில் இந்தச் சத்திகளைச் ‘சைத்தன்’ என்றும் இவனுடைய சேனைகள் பூதப்பிரேதபைசாச லோகங்களில் வாசம் செய்துகொண்டு நல்லபிழிற் செல்லும் மனிதரை இடைபூறுதகிலால் தடுத்த அலர்களூடைய மனோபலத்தைதாம் வைரக்கியத்தையும் சோதித்த வருமென்றும் ஐதிகமாதச் சொல்லுவர்.

இப்பொழுது கடக்கும் பாரதப்போரின் நிமித்தமாக லண்டனில் கன்னிருள் குழந்தையும் ஜெர்மானியர் ஆகாயத்தகன் (இவைக்கு

“கெடுப்பலி” என்றுபேர்) ஆதாசமார்த்தமாய் வந்து பட்டணத்தில் வெகுநாட்களைப்போட்டுச் சேதம்செய்ய யத்தனித்து வருவதால், “இரத்தினியில் மின்சாரம் முதலிய கிண்கு வெளிச்சங்கள் பொடக்கூடாதென்று கண்டிப்பான உத்தரவு பிறந்திருக்கிறது. உணகபால் லண்டன் தெருக்களெல்லாம் இரவில் வெளிச்சமின்றி இருள் முடிவிற்கும்கும். இந்த இருள் முடிபு தெருக்களின் வழியே “மோட்டார் சாக் கன்” ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அவை போதும் போது வழியில் போகிறவர்களை கிண்கு வேண்டி கொம்புகி “கெடுபிடி தடபிடல்” செய்வது வழக்கம். சென்னையில் மவுண்ட் ரோட்டு முதலான ரோட்டுகளிலும் மற்றத் தெருக்களிலும் “மோட்டார்” வண்டியோட்டும் கிமரிசைகையப் பார்த்தவர்கள் இருக்கிறந்தாப் போல் ‘பூபூ’ என்கிற கெடுபிடி சக்கம், ஆக்கையின் கூக்குரல் ‘சர்க்குரல்’ காட்டிக் கேட்பதுபோல் காசில் பரிமூன் அகிக தடபிடல் செய்துகொண்டு மோட்டார்வண்டி வழியில் வாகையும் லக்ஷியம் செய்யாமல் “கல்லுளிமுண்டன் பேர்வழி கதவு கிதவெல்லாம் தவிடு பொடி” பெண்கிற ‘கல்லுளிமுண்டன்’ வாக்குக்கு லக்ஷியமாகப் பொருக்கிறதோல, வழியில்கப்பட்டவதெல்லாம் தவிடு பொடி யாக்கிப் புழுதிகைக் கிண்ப்பிக்கொண்டு பேர்கிறதைப் பார்த்தும் அந்த “கெடுபிடி தடபிடல்” அவசரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு ‘கதிகலங்க’ அணிபவித்தும் இருப்பார்கள். இப்படி மோட்டார் வண்டிசெய்யும் “ஆக்கையின் கூப்பாடு சாக்குரல்” என்பதுபோன்ற “கெடுபிடி சப்தத் தையும், அதனால் வழிப்போக்கர்களுக்கு உண்டாகும் ‘உஷார்’ தன்மையையும் ‘ஜாக்கதா வஸ்தையையும்’ உன்னி இந்தமோட்டார் கொம்பு வதும் சத்தமானது செத்தவர் பிழைத் தெழும் பொருட்டுக் கடைசிக் காலத்தில் “ஜாக்கதா ஜாக்கதா” என்று அடிக்கும் தம்பட்டக் குரலோசைக்குச் சமனமாக அதைக்கருதி, பார்த்துத்தம் காரணமாய் எல்லாரும் தன்ன

யம் மறந்த பொதநயம்பாராட்டும் குணம் அமையப் பெற்றிருப்பதைக்கொண்டு அது ஸ்வயங்கயக் குழியில் கிழந்திருக்க கிடந்த ஜீவர்களான ஆங்கிலஜனங்களை "பொதநயப் பேரோலி வெளிச்சம் புலங்கத ஐக்கத ஜாக் தக" என்று கிழிப்பொழுத செய்யும் தம்பட்ட ஓசைக்கு உவமானமாக "வழிப்போக்கியாக் கியானம்" என்று ஒரு உவமை தரிசன சிலாக் கியமான உபகதை (உபாக்கியானம்) எழுதி யிருக்கிறார்.

"மோட்டார்"கொம்புசினால் வழிப்போக்கர்க் கெல்லாம் "வந்தது கிங்கல்கம்! கிலகி போடுங் கன் வல்லது வழியில் தானே மாண்டு மடிந்த மன்னோடு மண்ணப் மறையுங்கள்!" என்று சாவோலி வந்ததுபோல் திகில் உண்டாகி கதி தலங்குவது அனுபவக்கால் யாரும் உணர்ந்த யித்தது. இப்படிச் சாவோலிக்கு உவமானமான சப்தம் தானே செத்தோர் பித்திபெழுந்த தம் மாரடிவ் முன் ஆடிவாக வேண்டுமென்ற சம் பட்ட ஓசைபோல், ஜனங்கள் உன்னத்தில் மாண்டு மடிந்தகிடந்த சமஸ்திபால சாகசங் களான ஜீவகாருண்யம், பிரோபகாரசித்தனை, சமஸ்திசேனை, சமகாயசேனம் போன்ற நல்ல பாவங்களைத் தம்பட்ட ஓசையினால் கிளப் புவதுபோல் கிளப்புவதாயிருக்கிறது என்றும், இப்படிப்பட்ட சக்பாவங்கள் உகிக்கச் செய்ய சேர்ந்தது சரபலி வாங்கும் இந்தப் பார்த யுத்தத்தினால்தான் என்றும் சொல்கிறார்.

பகவான் ஜனங்கள் எல்லா அவசரங்களில் கண்ணி கிணங்கிறார்கள் என்று சொல்லியிருக் கிறார். அடில் ஒன்று, அபக்து வேலை; மற் றொன்று, கியாதி பிடை; மூன்றாவது, மூப்பு; நான்காவது மாணம். ஆங்கிலேய மனோபா வம் ஜடபாவம் யிருத்ததால் அவர்களுக்கு பாவஞ்சுத்தி மத்தகதி படைத்திருக்கிறது என் றும், பாவஞ்சுத்தியில்லாவிட்டால் இப்பொழுது பிரமாதமாக வந்தற்ற இந்தப் பார்தப் போரினால் கிணயக்கடிய பிரமோஜனங்கள் கூடப் பத்தில் ஒன்று பவிக்காது போய்வி

மென்றும் உறுகிறார். ஆகையால் கடவுள் பாவஞ்சுத்தியைக் கொடுக்கப் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

கேசடுதமார்த்தம் பொதநயத்தை காடி பேதான ஸடிவாயுள்ள பகைவனைக் கொல்ல முயன்று அதில் பிராணனை கிடுவது சிலாக் கியம்களன். ஆனால் உலகத்தில் ஜனங்களுக் குள் ஜீவகாருண்யம், பரஸ்பரநேகம் அல்லது ஆசாரோபசார மரியாதைகள், ஸ்வயங்கயம் பாராட்டாமை வல்லது பிரோபகார சித்தத் போன்ற கற்றுணங்கலில் மேலான கவியிப் உண்டாக வுழைப்பதில் பிராணனை கிடுவது அநிலம் சிலாக்கியமாக கிருக்கிறது என்பதற் சந்தேகயில்லை யென்கிறார். ஏனெனில் யுத்தத் தினால் நேரும் கெடுகிகள் அகித்தியமான வை. அப்படி பென்றால் சிறிது காலம் மட்டும் தோன்றிப் பின் மறைந்துபோகும். நல்ல உயர் கவியித்தில் பறிந்த உத்தமபாவங்களால் உண்டாகும் கன்மைகளை சித்தியமானவை வரவர கிருத்தியாகி வளர்ந்து மனோபாவத் துத் கெட்டாத அல்லவது தூரம் அதன் குண மகிமை பரவிப் பிரகாசிக்கும். சண்டையினை துண்டாகும் தன்புறம் துக்கமும் இது கெடு திகளும் என்னதான் கோரமும் கொரோமமா யிருக்கிலும் காலக்கிரமத்தில் அவை மாறி மறைந்துபோம். சண்டை எப்படியும் ஒரு காலக்கு கிற்கத்தான் போகிறது. சவக்கா டாயிருக்கும் கோரமான ரணகளம் வசந்த காலம் வந்ததும் உயிர்க்குவமையான பயிர் பச்சை வந்தக்களால் பட்டு கிரித்தாற்போல் அழகாக மூடப்பெறும். ஒரு தலைமுறை சென் றால் இப்பொழுது உற்றுப் பெற்றுப் உடன் பிறந்தாரென்று தெரண்டாடும் உறயின் மறை யாகை யிறுத்த அநிகராகாதத்தில் மூழ்கியிருக் கும் சோகம் நீக்கிப்போம். இப்படியாக யுத்த பாதகங்கள் அகித்தியமாய் சிக்கிரத்தில் மாறி மறைந்து போவனவாயிருக்க, உயர்பாவ கவி பங்களால் பிரபலிக்கும் உத்தம சாதனங்கள் வானமுடிவானை யாகக் கிணயிட்டுச் செழி த்து வளர்த்து பரவிப் பலனைக் கொடுக்கும்.

இப்படியாகத் தெருவில் எடக்கும் சம்பவங்களில் விசேஷமானதும் அருவருப்பையுண்டுபண்ணத்தக்கதும் "ஆந்தைபின் கூர் குரலில் அபமிருத்யு கிருக்கிறது" என்றதன் பாவத்துக்கொப்ப மோட்டார் வண்டியின் கொம்பூதும் சப்தத்தில் அபமிருத்யு கிருக்கிறது தென்று ஜனங்கள் பட்டணப்பித்த அனுபவஞானத்திலிருந்தும் ஆபத்த வேளையான தற்காலத்தில் அஹம்பாவச் செருக்கு அடங்கி பவோபவ சிந்தனை தோன்றியிருக்கும் தருணமான இக்காலத்தில் "அமேத்யத்திலும் அமிருதம் இருக்கிறது" என்றும் போல அருவருப்புக்கிடமான அபமிருத்யு சின்னமென்று பாவாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மோட்டார் வண்டியின் கொம்பூதும் சத்தமானது, "பூவுதிரப் பிஞ்சுதிரக் காயுதிரக் கனியுதிர" என்று கருணைய மிகுதியால் "ஜாக்கத ஜாக்கத:" என்று பறைபறைத்து கொலைக்களத்தில் தூக்குப் போடுகிற தொழிலிலமர்ந்திருந்தும் ஜீவகருணப்பத்துக்குக் கேடு வராது பாக்கருணை மிகுதியால் பாமசாதமளித்து, மரணதண்டனை விதிக்கப் பெற்றவர்கள் ஆத்மாவை இழந்து போகாமல் உய்த்தெழும் சூக்தமம் காட்டி இரகசீத பரமவெட்டியான உத்தமசிவாமலிகையப்போல் ஆபத்துக் காலத்தில் அருமையாயுதிக்கும் பவோபவத்தால் உயர் லக்ஷிய சிந்தையும் உண்மைக்குழைக்கும் உயர்பாவனையும் நித்திப்பது சகஜமென்னும் ஸாததந்தம் விசேஷத்தை ஓர் உவமானக் கதையாக ("Parable of the Streets") வழிப்போக்கன் கீஸையிருந்து வழிப்போக்குபாக்கியானதாக எழுதினவரின் உயர்வுவிசேஷமும் உத்தமபாவமும் சத்துக்கள் எல்லாரும் கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கின்றன. இவருடைய சிவானம் வண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்தூல பாவத்திலிருந்து சூக்தம் பாவத்தில் ஜனசமூக நேஷமத்தை நோக்கி சமஷ்டி பாவத்தி லடையும் வழியாகிய உத்தமயோசனன்மார்க்க சோதியில் தம்மம் தலைகவழிச், சாஸியில் மோட்டார் வண்டியோட்டித் திரிவது அந்மர்கன் தங்கள் பணச் செருக்கால் கால்நடை யாளிகளையும் வழிப்போக்கர்களையும் அபமிருத்யு சின்னமாகிய மோட்டார் கொம்பூதி கெடுபிடி செய்து தடபிடலாக வண்டியை விட்டடித்துக்கொண்டு போவது போல், சமஷ்டி சேவைவாய் உத்தமமான உயர் லக்ஷிய சாதன மார்க்கத்தில் அகம்பாவச் செருக்கால் விக்கிரமம் பாராட்டி அக்கிரமங்கள் செய்து வருகிறவர்கள் மோட்டார் வண்டி யோட்டுகிறவர்கள் அவசின்னமாம் கொம்பூதவது போதும், ஆந்தை கூவும் அபமிருத்யு சின்னக் குரல்போதும், சமஷ்டி பாவத்துக்குச் சேதமும் அதனால் பொதுஜன நேஷமத்துக்கு ஹானியும் செய்கிறவர்களாகிறார்களென்று வெகு அழகாய் உவமான உபமேயக் கூறியெடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். இப்படி அகம்பாவத்தால் "கெடுபிடி தடபிடல்" செய்யும் அக்கிரமஸ்தர்களான "மோட்டார் வண்டி யோட்டுகிறவர்கள் போன்ற" துஷ்டர்கள் செய்கையை சமஷ்டி சேவையில் வழிப்போக்கர்களான கிஷ்டர்கள் அவர்களைய உயர் லக்ஷிய உண்மைக்குணபாவத்தால் தீயதை நல்லதாகித் தேறுதல் கொண்டு சென்றுதும் அவர்கள் அபமிருத்யு சின்னமாகியிருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை யென்று முடிவுகட்டி யெழுதியிருக்கிறார்.

இந்த அபமிருத்யு சின்ன ஆபாச ஆர்ப்பாட்டங்களைக் குறைக்க அஹம்-புறம் என்னுள்ளதைப் பற்றி சிற்கும் இரண்டே வழிகளுண்டு. ஒன்று, அகம்பாவச் செருக்கான

விவேகம் பெற்று தங்கள் ஆபாச ஆர்ப்பாடம் களைச் செய்பாதிருத்தல். மற்றொன்று, அவர்கள் "கெடுபிடி தடபிடல்" செய்ய வகையின்றி அபயிருத்து சின்னமாகிய மோட்டார் கொம்புக்குச் சமானமான அடிதம்பாவச் செருக்கை யறுத்துப், பயித்துவிடல். இவ்வாண்டு வழிகளில் ஒன்றிலுள்ளான் இது அடங்கல்வேண்டும்.

"அகம்பாவத்தாலே அழிந்தான் துரியோதனன்" என்று மஹாபாரதக்கதை படித்த அந்ன் பாடத்தை மனதில் கொண்டவர்கள் "தானே தனக்குப் பகைவனும் கட்டானும்" என்கிற உண்மை யுணர்ந்து தனக்குள் தானே ஆரய்ந்து ஆர்ப்பாடம் தீர்த்து அகந்தையை விட்டு மோட்டார் கொம்புதலாகிய "கெடுபிடி தடபிடல்" ஆபாசத்தைக் குறைத்து விடுவார்கள். ஜடபாவ மிகுதியால் அகந்தை மேலிட்டு ஆர்ப்பாடம் செய்வதவர்கள் அகச்செருக்காகிய 'மோட்டார் கொம்பை' அரசாக்கரசாகிய சகவான் தன் மாயாசக்தியால் துஷ்டபீகர கிஷ்டபரிபாலனஞ்சீர்த்தம் பிடிக்கி விடுவார். பாம்புக்கு விக்முள்ள மடமட, ஒன்று, அது கடிக்காம லிருக்கல்வண்டும்; இல்லாவிட்டால் அதன் பல்லைப் பிடிக்கி விடவேண்டும். அதன் விஷத்தைக் கெடுக்க வென்று பாம்பைக் கொல்வதும் பாபத்தொழில் என்பதை மேறியிசை நாகரிகம் மலிந்துள்ளார் அறிவது அருமையாயினும், அவர்களில் உதயம்களையிருப்பவர்கள் ஒருவரது அறித்துவருகிறார்கள் என்று காணச் சாதுக்களெல்லாம் சந்தோஷிப்பார்கள். சுபமஸ்து.

THE HON'BLE SIR HAROLD STUART'S ADVICE TO THE YOUNG MEN.

கனம். ஸர். ஹாரல்ட் ஸ்டீவர்ட்
அவர்கள் உத்தேசமும்.

சென்னையில் திருநெல்வேலிபார் சங்கம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அந்த சங்கத்தார் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்து சென்னைக்கு வரும் மாணாக்கர்களுக்கு விடுதி வசதி யேற்படுத்தி வருகின்றனர். திருநெல்வேலிபார் ஜாகை (Tinnevely Home) பென்று ஒரு கட்டடம் வாடகைக்கு வாங்கி அங்கே ஒரு ஹோஸ்டல் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அந்தக் கட்டடத்தில் தானே மாணாக்கர்களுக்கு விடுதியாகும் அகமந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது சுமார் 32-மெம்பர்கள் அங்கே தங்கி யிருக்கிறார்கள். இதை மேல் பார்வை செய்து வருகிறவர்கள் திருநெல்வேலிபார் சங்கத்தினர். இவர்கள் பரோபகாரமாக ஊதியமின்றி யுழைத்து வருகிறார்கள். இச்சங்கத்தர்க்கு சென்னைத் துறைமுக சங்கத்தார் ஆபீஸில் வேலைபாடுக்கும் ம-ர-ஈ-ஸ்ரீ இராமஸ்வாமி அப்பர் அவர்கள் காலஞ் சென்ற மிஸ்டர் கோக்கலே படம் ஒன்றை பணிக்க அச்சங்கத்தின் அகவிராசனாதிபதியாகிய பாரிஸ்டர் மிஸ்டர் தேவதாஸ் அவர்கள் அப்படத்தை திருநெல்வேலிபார் ஜாகையில் வைத்து அதைத் திறக்கும் சடங்கு நடத்த கனம். ஸர். ஹாரல்ட் ஸ்டீவர்ட் அவர்கள் அழைத்தார். அப்பொழுது கனம். மிஸ்டர் ஸ்டீவர்ட் முதலாக இன்னும் அநேக கனதனவர்களும் திருநெல்வேலிபார்களை உத்யோகஸ்தர்களும் வந்திருந்தார்கள். ஸர். ஹாரல்ட் ஸ்டீவர்ட் அவர்கள் மிஸ்டர் கோக்கலே படத்தைத் திறந்தான பிறகு, திருநெல்வேலிபார்களுக்கு சென்னைக்கு வந்து வாசிக்கும் வாரிசுகள் தங்கும் ஜாகையில் அவருடைய படத்தை வைக்கத் தீர்மானித்தது ஒரு நல்ல காரிய மென்றும், அவருடைய திருநெல்வேலிபார்

படத்தை வைத்து அவருக்கு கௌரவம் செய்யும் வழி அவ்வுருவப்படத்தைப் பார்க்கும் தோறும் அவருடைய ஞாபகம் வர அவருடைய குணமகிமைகளைச் சிந்தித்து அவருடைய வழிப்பட்டுழைக்க வாலிபர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், அப்பொழுதுதான் அவருடைய உயிர்வாழ்க்கை மனம் பெற்று மனம் விகம் தன்மையதாகுமென்றும் சொல்லி, அவருடைய குணமகிமைகளில் சில வற்றை வாலிபர்கள் பின்பற்றி நடக்கச் சாதகமாக வெடுத்துரைத்தார். மீட்டர் கோக்கலேயவர்கள் பெருமைக்கும் மகிமைக்கும் காரணம் என்ன வென்றால்,

SELF-SACRIFICE.

முதலாவது.—தன்னயம் பாராட்டாது ஊருக்குழைக்கும் உதார குணம் கிடைத்தவராயிருந்தார்.

GREAT INDUSTRY.

இரண்டாவது.—பொது விஷயங்களிலேயுள்ள புதுமைகள், ஹனிப்பிஸ் மேயும் புத்தி புதுபயர்களாயிருந்தால், அவர்களால் பொதுவுண காரியங்கள் எதுவும்பார்க்க முடியாதென்று அவர் கன்றறு புணர்ந்து, உணர்ந்தபடி நடந்து கொண்டார். “ஊருக்குழைக்கிறேன்” என்று தலைப்புகிறவர்கள் களைப்பு இளைப்புக்கஞ்சாத உழைப்புடையவர்களாயிருக்கவேண்டும். எதையும் பூராகத்தீர ஆராய்ந்துமுடிக்கும் சக்தி யிருக்கவேண்டும். ஒன்றைத் தோட்டால் அகதத் தொடுபிடியாகத் தோட்டுத் தோடாந்து விடா முயற்சியால் “நக்கை கடைப்பிடி” பென்கிற முதுகை கொண்டுழைக்கத் தயாராயிருக்கவேண்டும். இந்நுனிசேஷ மனப்பழக்கம் வேண்டும். அந்த மனப்பழக்கத்தோடு சீருயி கரணங்கள் சொன்னபடி கேட்டுழைக்கும் உழைப்புக்குணமும் அப்பியாச முடிச்சிபினால் அமையப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர் இரஜப்பிரதிதி ஆலோசனை சபையில் ஒரு விஷயத்தை பெடுத்துப் பிரஸ்தாபிக்கத்

தொடங்கினாலும் அதன் விவரங்கள் எல்லாவற்றையும் அதிக திட்டமுடைய புத்தியோடு ஒன்று விடாமல் ஆராய்ந்து தேர்ந்து தெளிந்த சித்தமுடையவராயிருக்கிற உண்மை அவர் பேசுவதைக் கேட்பவருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக் களிபோல் பிரத்தியசூழமாகப்படும் என்று சொன்னார். ஆங்கியல் எதையும் பூரணமாய் ஆராய்ந்து தேர்ந்து தெளிந்த கிணத்தது முடிக்கும் ஆற்றலுக்கின் றியமையா விடமுடியாநிபிரிசுக்க வாலிபர்கள் பழகித்தேறல் வேண்டும்.

TRANSPARENT SINCERITY.

3-வது, அவரிடத்திலுள்ள இன்னொரு சிறந்த குணம் என்னவென்றால் அவருடைய நடைபுகை பரவன்களிலும் பேச்சு வார்த்தை செய்கைகளிலும் அவர் யதார்த்தவாதி, உண்மையாயிருந்து உண்மைக்குழைக்கிற குணமமைத்தவர் என்பது எல்லாருக்கும் ஸ்பஷ்டமாய்த்தெரியும். இது ஸர் ஹாரல்ட் ஸ்வேர்ட் நெரிஸ்பிர்த குணம். இந்த உண்மைக்குணம் பிரத்தியசூழமாக கிளக்காவிட்டால் “ஊருக்குழைத்தல்” சாத்தியமில்லை. எதையும் உள்ளதுள்ளபடி கூட்டித் குறைத்து கிராரப்படுத்தாமல் “கறத்தால் கறத்தபடி” உண்மையாக உரைப்பார். வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதில் அர்த்தத்துக்குத் தக்கபடி தன் மனோபாவம் பிறர்மனத் துறுத்தும்படி வார்த்தைகளைப் பொறுத்தி யெடுத்துப்பயோகிப்பார். யிகை பீடக்கூறல் குறைபடக்கூறல் என்ஹி சொல்லிழுக்கு அவரிடம் கத்தமாகக் கிடையாது. இதனால் அவருடைய வாக்குச் சக்தி கிருத்தியமடைந்து பிரஸமாரப பரவியது. இந்த குணமும் வாலிபர் தங்களுக்கு அமையப்பெறவுழைக்க வேண்டியதே.

MARKED FAIRNESS.

4-வது, அவரிடத்தில் கிளக்கிய மற்றொரு விசேஷ குணம் வாலிபர்கள் முக்கியமாய் பழகப் பெறல்வேண்டியது என்னவென்றால், “நடுவுநிலை கோடாமை.” அப்படி பென்றால்

எந்த விஷயத்திலும் எதிரியை வெல்லவேண்டி
'வீறுவாதம்' செய்ய நினைக்காமல், எதிரியு
டைய பலமறித்து, குணமறித்து, மனமறித்து,
அவ்வளவையும் உள்ளபடி ஒப்புக்கொண்டு
அதற்காக எதிரியை நன்முறதித்து, அவர்
கொள்கை பிசகென்று காட்டுவதில் மிதமும்
கிட்டுக்கொடுக்காது நடுவு நிலையில் நின்று நேர்
நிறைபான தர்க்கவாதம் செய்து உண்மையை
உள்ளபடி யாவரும் உணர, எதிரியும் ஒப்புக்
கொள்ளத்தக்க விதமாக வெகு விமரிசையாய்
வடுத்துரைப்பார். பொதுவிஷயங்களி லிறங்கி
யுழைக்கிறவர்கள் எப்போதும் எதிரிகளிடம்
நடுநிலை தவறாது நடந்துகொள்ளப் பழகல்
வேண்டும். இந்த உத்தம குணமில்லையெல் லு
வது பொதுமுயற்சி பயன்படாதொழியும். ஆத
லால், தன்னைக் கொடுத்தல், தீர விசாரித்துத்
தேயித் தெளித்துணர்வதற்கான அபார உழை
ப்பு, உண்மைக்கு விரோதமின்றி யதார்த்தவாதி
யாயிருக்கல், எதிரியின் "குண நாடிக்குற்றமு
காடி பிசகநாடி மிக்கக்கொணல்" ஆகிய "நடுவு
நிலை கோடாமல்" பென்னும் உத்தமகுணம் ஆ
கிய இவைகள் மில்லா கோக்கலையின் விசேஷ
குணங்களாயிருந்தன. அந்த குணங்கள் தம
க்கு அமைப்பப் பெறவுகழைத்தலே அவர் ஞாப
கத்தை உண்மையாகக் கொண்டாடலாகும் ;
ஆகையால் திருநெல்வேலி வாலிபர்கள் இந்த
நற்குணங்கள் அமைப்பபெற வுதரப்பதற்கு
அவருடைய திருவுருவப்படம் அவர்களுடைய
ஜாகையில் சேர்பித்துக் கொண்டிருப்பது
அவர்களுக்கு ஒர் பெரிய சாதனமாக வலம
ந்து இடைவிடாத தூண்டுதலாயிருக்கு
மென்று ஸர் ஹாரல்ட் ஸ்லேட் அவர்கள்
செய்த ஒழிதோபதேசம் வாலிபர்கள் எல்லாருக்
கும் நன்மை பயக்கு மென்று இவ்வளவு விரி
வாக இங்கெடுத்தெழுதலானோம். இதைப்பெல்
லாரும் கவனித்து குணமும் மனமும் பெற
முயற்சித் துதழைக்கவேண்டும் என்பது நம்மு
டைய பிரார்த்தனை.

REFORM OF NATIONAL EDUCATION.

"The broad outlines of a scheme for the reform of our national education which has been sketched in these columns in order to awaken the public to the urgent dangers that beset the economic future of our people, has created widespread interest among professional bodies and has apparently stirred the Government to some form of action..... We believe that the Government and the Board of Education feel as keenly as educational thinkers outside those charmed circles, that our national system of education stands in need of an immediate revolution. Indeed with 2,000,000 (Two Million) children under the age of seventeen years at this moment running to waste—this is the admission of the Government Blue-books—no sane statesman or administrator could feel otherwise. We therefore hope that the Government will at once appoint a committee of educational experts to examine the position and to report within a fixed period."—"The Times Educational Supplement."

தேசப்படிப்புச் சீர்திருத்தம்.

காட்டுப்புறத்தில் கித்யபோதனை செய்வ
தில் பாஸ்கினைச் செய்யும் வகையில் சீர்திருத்
தங்கள் செய்யவேண்டிய தவசிய மென்பதைப்
பற்றி ஸன்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் எழு
துப்பட்டிருந்ததைக் குறிப்பிட்டு விவேகசிந்தா
மணியில் பிரஸ்தாபித்ததன்மீது கித்யா இலாகா
மந்திரி களம், ஸர். ஸங்கரன்சாயர் அவர்களு
க்கு எழுதிய கடிதத்திலும் அதைப்பற்றியே
சொல்லி வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளோம். மேலே
பெடுத்து அச்சிட்டிருக்கிற சமாசாரத்தால் பிரி
வுஷ் கவர்ன்மெண்டர் இது விஷயத்தில் கவ
னம்வைத்து முயற்சியெடுத்துக் கொண்டிருக்
கிறதாகத் தெரியவருகிறது. டைம்ஸ் பத்திரி
கையானது கவர்ன்மெண்டர் கித்யா கித்

பன்ன சிரேஷ்டர்கள் சிறைப் பொறுக்கி பெடுத்து ஒரு கமிட்டியாக கியமிக்கவேண்டுமென்று கோருகின்றது. பிரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டர் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் ரிபோர்ட்டுகள் ரிகார்டுகளால், பதினேழு வயதுக்குள் பட்ட பாலர்கள் 20-ஸ்கும் பேர், தங்கள் இனமப்பருவம் தற்காலப்படிப்பால் கிருதாவாகி கிண்காலப் போக்குச்செய்த வருகிறார்கள் என்று கூறுகிறது. ஆகையால் கவர்ன்மெண்டாரும் கித்யா இலாகா போர்டாரும் இந் கித்யா கிற்பன்னர்களைப் போலவே தேசப் படிப்பு முற்றும் சீர்படுத்தப்பெறவேண்டுமென்றும் அதற்கு கித்யாப்பியாஸத்தில் கிற்பன்னர்களை யிருக்கிறவர்களைப் பொறுக்கி ஒரு கமிட்டி வேற்படுத்தி விசாரிக்க வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறது.

கனம். ஸர் ஸங்கரன்ராயர் அவர்களுக்கு அனுப்பியுள்ள கடிதம் அடங்கிய "நாதேத நாமகன் சிவம்பொலி" பென்னும் புத்தகம், இந்தியா கவர்ன்மெண்டு கித்யா டந்திரி இலாகாவில் கவர்ன்மெண்டு உதவி காரியதரிசியாக கிருப்பவரால் அவருடைய உத்தரவின் பேரில் வந்தனத்துடன் வாலேற்றுக்கொள்ளப் பெற்றிருக்கிறது. புத்தம் நடக்கிறதென்று அதைச் சாக்கிட்டுக் கொண்டு கித்யாப்பியாச சிஷை திஷைகளில் செய்யப்படவேண்டிய சீர்திருத்தங்களை உடனே தேற்றித்தெளிந்து செய்யாமல் "அப்புறமாகட்டும்" என்று போட்டுவைப்பது புத்தமர சிவ்லி பென்னும் அண்டை நடத்து கொண்டிருக்கையிலே தான் ஸமாதான காலத்துக்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை முன் யோசனையோடு செய்யவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்துகிறது.

IN MEMORIAM H. O. D. HARDING.

In loving and ever present memory of Mr. H. O. D. Harding, I.C.S., an officer of long service, honourable repute and sympathy with the people of India. Died 22nd February 1916, at Trichinopoly in the discharge of his duty foully pierced to the heart by the dagger of a fanatic assassin.

Requiescat in Pace.

[The late Mr. H. O. D. Harding was one of that little band of men who had unconsciously outgrown the limits of their own race and become a "citizen of the world" breaking loose the bonds of clime and age and living the life of thought in ethereal regions where Ideals are built up and flourish with luxuriance. He was a keen sportsman and "Seek Truth wherever you can find it" was the illuminating thought which guided the whole course of his life. The death of his Eldest Son, L. C. Harding who fell fighting in the front in Flanders, has entered his soul as iron and left its mark there which his heroic forbearance, while hiding it from vulgar gaze, cannot help revealing itself in all the sacredness of sorrow to the parental heart which has realised the loss of a well-beloved child in the prime of life. The heroism of the mother in this case appealed to one even more than the familiar heroism of the father. The tragic end of his career reminds one of those incidents in History which deprived the world of such stars in the firmament as Lincoln in the Far West and Mayo in the East.]

*The following report of the occurrence appeared in the dailies:— At 12-40 P.M., on the 22nd February, Mr. Harding was at the entrance to the Court House, when one Syed Ismail rushed and stabbed him in the chest, the blade of knife entering the lungs and the heart. The man was seized by the Duffadar, but broke loose and again stabbed Mr. Harding inflicting a mortal wound. The assassin was secured and handed over to the Police. . . . Mrs. and Miss Harding were at once sent for, but Mr. Harding had breathed his last.

IN MEMORIAM H. O. D. HARDING.

(With Apologies to Lord Alfred Tennyson.)

"REACH OUT DEAD HANDS TO COMFORT ME."

I

Strong Son of God, Immortal Love,
Whom we, that have not seen Thy face,
By faith and faith alone, embrace,
Believing where we cannot prove.

II

Thine are these orbs of light and shade;
Thou madest Life in man and brute.
Thou madest Death; and lo, thy foot
Is on the skull which thou hast made.

III

Forgive my grief for one removed,
Thy creature, whom I found so fair
I trust he lives in Thee, and there
I find him worthier to be loved.

IV

If, in thy second state sublime,
Thy ransom'd reason change replies
With all the circle of the wise,
The perfect flower of human time.—

V

Just turn thee to the doubtful shore,
Where thy first form was made a man,—
Ah! I loved thee, Spirit, and love, nor can
The Soul of Shakespeare love thee more.

VI

And see my passion hath not swerved
To works of weakness, but I find
An image comforting the mind
And in my grief a strength reserved.

S. S. S.

TRANSFUSION COLUMN.

IN MEMORIAM H. O. D. HARDING.

"எச். ஓ. டி. ஹார்டிங் பிரிவாற்றா
இனவாயிற்றிய இரங்கற்பா.

(After Lord Alfred Tennyson.)

1

குமரனே, குருவே, குறவனே யழியாஅன்பே,
சமரில்லெவ் கேலாபுதனே யுன்திருமுக தரிசனம்
எமக்கிவையினும் பக்தியா னுன்னிப் பத்தினேம்
எமக்குக்குமரனா முனையாந் குருவே நிலையம்.

2

மும்மன் டவருநீ படைத்தனே படைவேனே !
எம்மன் டவருமைய்ப்படை யிருக்கமுடை யுயிரும்
இம்மன் டவருளவனும் உன்னும் உயிர்த்தனை !
அம்ம ! நீ தாக்கியவையினும் காலனும் காயவனே !

3

அன்னலே எனையித் டகந்தன நென்னான்
கண்ணிலேநீசெளரியப்படுதயா மாற்றிப்பொறுப்பாய்
என்னிலே எனைப்பிரிந்தான் உன்னிலே யடங்கினான்
பன்னிலே யுனைப்பாட அஹனுக்கே யிருந்தனனே !

4

எனைப்பிரித்தே யுனையடைத்தா னவனு மக்கே
எனைப்பிரித்தன் னடியாரோ டவனாய் யிருப்பினுநீ
எனைப்பிரித்தே யன்புசுபக்தி திரோக்கச் செய்வன்
தனைப்பிரித்தே யுன்னன்பால் வேண்டினன் வேண்டு
[கின்றேன் !

5

கனைப்பொருதென் னிடபொக்கி யுன்கணிக்தே
கனைப்பொருதில் என்னையு மாருது மாத்தயாக்
குணப்பெருக்குன்றே யுனையடைத்தான் திருநோக்கால்
கனைப்பொருதென் னுளமோக்கி யுன்னருந்தான் பூரிப்
[பசு

6

செய்தபிறும் என்னுசு வென்னையு யின்பமுறு
செய்தவகை தாக்காட்டி யுன்னையு யுன்னன்பால்
மெய்தலக்கச்செய்தமன யிருந்தானும் பொக்கியுருள்
பெய்துள்ளத் தயரினுமோ ருய்யவயத் துணையிப்பாய்.

THE LATE Mr. H. O. D. HARDING, I. C. S.

மாநி எச். ஓ. டி. ஹார்டிங் துரை.

திருச்செருப்பள்ளி டிஸ்ட்ரிக்ட் அண்டு லேவுன்ஸ் இன்ஸ்டிடியூட் சிறுத்த மிஸ்டர் எச். ஓ. டி. ஹார்டிங் அவர்கள் பிரிவரின் 22உ செவ்வாய்க் கிழமைபயன்று மத்தியானம் கோர்ட்டுக்குவந்து வண்டியை விட்டபிறகு குதிரையைத் தடுத்தோண்டிருக்கையில் ஒரு முாட்டெத் துருக்கினால் தாக்கி ஹிருதபத்தில் கத்தியால் குத்திக் கொன்று விடப்பட்ட பரிதாபமான சமரீகாரத்தைக்கேட்டுக்கொண்டபரிவாழ்ந்தோம். மிஸ்டர் ஹார்டிங் அவர்கள் கன்றுத் தமிழ் பரிசுக்கற்றவர். தமிழில் கன்றுகப் பேசுவார். அவர் மிகவும் வதார்த்தவாதி. தீவதவாதி. யாரோ ஒரு மூலம்மதியன் தன் பெண்டாட்டியையோ வைப்பாட்டியையோ வேறு எவனோ இழுத்துப்போக அவனை மீட்டுக்கொடுக்கவேண்டி போலீஸாருக்கும், கலெக்டருக்கும் மனுக்கொடுக்க வத்தனித்துப் பரிக்காமல், இடமி ஹார்டிங் துரையைத்தேடி வந்தார். அவர் அவனை கலெக்டரிடம் அல்லது மாஜிஸ்திரேட்டிடம் போய் புகார்செய்து கொள்ளும்படி சொல்லி வதாப்பினார். அவன் கோராமல் அவரைத் தொந்திரவுசெய்ய போலீஸார் அவனைப்பிடித்து காவலில் வைத்திருத்ததாகவும் இடமி துரை அவனை அதுவகியமாகக் காவலில் வைக்கவேண்டாமென்று அபிப்பிராயப்பட்டதினமேல் விட்டுவிடப்பட்டானென்றும் வதந்தியுளவுகிறது! பிரிவரின் 22உ செவ்வாய்க் கிழமைபயன்று சதிரதகன் கோர்ட்டில் பதாங்கியிருத்த இடமி துரை கச்சிரிக்கு வத்த சமயம்பார்த்து அவரைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். ஒரு முாடன் காமவெயியால் மதியங்கி, தங்கமாக மனுஷரை அபியாயமாகக் கொன்றுவிட்டான். மிஸ்டர் ஹார்டிங் துரையை சாம் 20-வருஷத்துக்கு மேல் கன்றுக அமீலோம். "விவேக சிந்தாமணியுத்த காண்டத்துக்கு" அவர் முன்னுரை பெழுதிய பின் சென்ற வருஷம் சாம் அவரைப் பார்க்க

வேன்று திருச்செருப்பள்ளி போயிருத்தோம். அவருடைய குண விசேஷங்களையும் சாம் சபாவத்தையும் பற்றி சாம் என்ன கிளக்கித் துருத்தினாலும் அவருக்குப் பொருத்தம். அப்படிப்பட்ட கல்ல மனுஷரை வெயி முண்டன் ஒருவன் வினை கொலை செய்து விட்டான். சகன் செயல் திருத்தலாதென்னே! அவருடைய பத்தினியாரும் குழந்தைகளும் அவரை யிழந்து தவிக்கும் இத்தருணத்தில் உபசார வார்த்தைகள் ஒன்றும் பரிக்காது. கடவுள் தான் அவர்களுக்கு அருள்புரிந்து தேவதால் உண்டாகச் செய்வவென்றும். "அடிக்கும் ஒருகை அனைக்கும் ஒருகை" என்பது கடவுள் விஷயத்தில் உண்மையே யென்பதற் சந்தேகமில்லை. அவருடைய பிரிவாற்றுக அவருடைய பரிச்சயம்பெற்ற ஒரு இனனான் இங்கிலேஷில் டென்னிஸன்சி மொழியில் வரைந்துள்ள ஞாபகக்கவியை இச்சுஞ்சிகையில் பிரசுரித்து அதன் உட்கருத்தை யெல்லாரும் அறியும்படி அதற்குச்சரிவாகத் தமிழ் மொழியில் இரங்கற்பா சிவந்தி அதை முன்னேட்டல் பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

* [ஆல்பெர்ட் டென்னிஸன் பிரபு மாநிலம் தல்வியலிட்டுடைய மதராஸியவர்கள் காலத்தில் கவி யாகப் பட்டம்பெற்ற புன்னிகுடிப் பிரகரிக்கலானவர். அவர் சரித்திரச் சிவந்தி "ஹாலப்" என்னும் அருளுடைய கன்பரின் புத்தின் கடல் வத்திரை செய்த சதியைத்த செல்ல, ஆல்வியவதை பிரிவாற்றுக அவருடைய குரகார்த்தம் "In Memorium A.H.H." என்று ஒரு கித்தகவி பாடலாயினர், அதில் பிறப்பிப்பின் குணமறித்த மனமறித்த குத்தி மறித்த குதி. பாடல்கள் பலயிருக்கின்றன. உண்மைக் குறையிடமாகவுள்ள அப்பாடல்களின் வார்த்தைகளை சன் சுருத்திக்கொண்ட சரிது கூட்டிக்கொற்றது. மிஸ்டர் ஹார்டிங் அவர்கள் My old Friend's son" என்ற ஆங்கிலைத்த கூப்பு பாராட்டப்பெற்ற இனஞ்செய் அவருடைய பிரிவாற்றுக தான்பட்ட ஆறுத்துடைய ஆற்றியவத்த குரலும் (Son of God) குரபாறுக்கு அப்பணமாக அது தமிழ் செய்யப்பட்டோது.]

"THE CHILDREN'S EDUCATIONAL MOVEMENT."

பாலசிகைப் போதலு சங்கம்.

"This world is no blot for us
Nor blank; it means intensely and means good.
To find out its meaning is my meat and drink!"
—Browning.

பித்தல மூணர்வை வறத்துப் பிடிபஞ்சு
விதற்ப மூணர்வதே விதி."—ஜனநாயகம்.

The eighth Annual Meeting of the Madras Society for the Protection of Children will be held in the Pachaiyappa Hall, on Saturday 26th February 1916. at 6 p.m. The Hon. Sir P. S. Sivaswamy Ayyar, B.A., B.L., has kindly consented to preside on the occasion. The Hon. Mr. A. Butterworth, the Hon. Dr. T. M. Nair, and the Hon. Mr. Gordon Fraser will address the meeting. You are cordially requested to be present.—M. Vijayaraghavulu, Honorary Secretary."

"In the Madras Mail of the 23rd Novr. there is a note relating to "The Children's Educational Movement.".....we are deeply interested in all matters pertaining to the education of the children of India. I write therefore to ask if you could send me an article...giving your views in regard to the "Childrens Educational Movement"....."—Editor.

"It is not until many trees have been cleared away that we begin to see the wood. It is not until the harmonies and overtones have been dissipated that the true note of the bell is distinguished. The babel and clamour of foolish tongues must fall silent before the ageless and eternal voices can be heard. And something must happen to abolish the multitudes of petty activities and occupations in which we commonly entangle ourselves before the true purpose and trend of our lives can be seen.....Pray for imagination.....Without it ("the inspiration or gift of imagination") the discipline of war cannot have a tithe of its effect, although it is certain that already the national imagination has been in some degree quickened by the war."—The Times (London).

[“மாம் அடக்கத் தெரிந்திருக்கத் போப்புத் தெரியுமா? அநேக மக்கள் வெட்டப்பட்டின் இடை யெளி தோன்றினால் தோப்புத் தெரியும். ஈத விதத் தவண்படக்கிருந்தான் மணியோளையின் காதம் தெரியும். அதுபோல உயிர்வாழ்க்கையின் உண்மை (சித்தியமான தத்துவம்) உணர்வேண்டின் அற்ப வாழ்க்கை ஒழியவேண்டும். அற்பத் தாலும் மூட்டத்தனத்தாலும் ‘சண்டம்’விட்டுக்கொழி போய்’ சிவ்வரை விஷயங்களில் தலைபட்டுக்கொண்டு உழலும் மூட்டுமொழியில்லா வீண் ஜோலிகளை விட்டொழித்து விட்டாதி பெறும்வேண்டும். பாவஞ்சுத்தி பெறத் திருவருளைச் சிந்திக்கவேண்டும். பாவஞ் திகையால் சிந்திக்கும் பாவசுமாதியின்றி பார்த்துப் போய் ‘மொகர பவன்’ பிரயோஜனப்படாட்டோ. பரிசுஷ் தேசத்தார் பாவஞ்சுத்தி இந்தப் பார்த்தப் போனால் கொஞ்சம் விருத்தியாகிவிருக்கிறது.” என் பது லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் அபிப்பிராயம்.]

“குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடு மிடத்தில்” என்பது பழமொழி. அப்படியென் றால் அன்புள்ள இடத்தில்தான் குழந்தையும் தெய்வமும் பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கும்; மற்ற மிடங்களில் உருமையையும் உருக்குவில்தம் திரி க்தும் கிரிந்தும் பிரிந்தும் இருந்து கிரியாமும். “தண்ணீரிலாவத்தால்” மேன்மைப்பட்டு விள க்ருவதுபோலும், பயிர், சிவ்வனம் நீர்வளம் பொருந்தியமிடத்திற்சொழித்தோக்கெவள்க்து பண்ணத்தருவதுபோலவும், குழந்தையும் தெய் வமும் “அன்பிலே பிரிந்து அன்பிலே வளர் க்து அன்புருவேயாகி ஆனந்த மயமான னை தாயர்” என்று ஒழிய அருட்குழவியின் திருவாக்குப்படி அன்பே ஒதாரமாக அன்பு மயமாக விளங்குத் தன்மையனவாதவால், உள்ளன்புகொண்டு ஆடுமிடத்தில் கடகிரு க்து கிரியாமும், உள்ளன்பு இல்லையென்

† “பாவசமாதி,

“தற்பணயற்றுக் கண்கவியே சென்ற சிந்தனைமெல்லாம் கிருட்டித்த பேசொளிப் பெற்றியோகாடி புணர்வதியோடுதற்குத் தற்பவாதத் தருத்தன் சகதியே.”

மனமுழகம் காணப் பயிற்செயல்வாடிவதம்
இக் கருவியிடம். "God is Love" என்றார்
எனையோரும். "ஆன்பும் சிவமுமீரன்டென்
ப் அறிவிலார், அன்பே சிவமாவதாருமறி
வார்" என்றார் கம்புலனோரும். ஆகையால்
உயிர்க்குரிய உண்மைக் கிருப்பிடமாயிருப்
பது அன்பு. அந்த அன்பு தானே தத்தவங்க
னெல்லாம் கடந்துள்ள கடவுள். குழந்தையை
தெய்வத்தோடு சேர்த்துச் சொன்னது ஏனெ
ன்றால் அதுவும் அன்பிலே பிறந்து அன்பிலே
வளர்ந்து வரும் சபாவுள்ளது பற்றியென்க.
மஹான்களாயிருக்கப்பட்டவர்க னெல்லாம்
குழந்தைகளைக் கொண்டாடுகிறவர்களாயிருக்
கிறார்கள். ஏனென்றால் உன்னம் மாசபடியாது
வ்படியும்பொல் விளங்குவதால் குழந்தைகள்
உள்ளத்தில் தெய்வம் நீத்திப்பமாய்க் குடிசொ
ண்டிருக்கிறது. மஹான்கள் உள்ளமும் லிரு
தயசுத்தியால் மாசமருள் ஆற்றிருக்கிறது.
லிருதயத்தது அழுக்கு நீக்கினால் 'மனஅழுக்கு
ஆறும்' நீக்கும். அவை: காமம், குரோத,
லோப, மோஹ, மத, மாச்சரியம் எனப்பெறும்.

காமம், ஆசையை உண்டுபண்ணிவிடும்பற்
றையினையுட்கும். குரோதம் கோபத்தை யுண்டு
பண்ணித் தன்னைமறந்து "தன்னைக் குடிசெடுக்
கும் நெருசிற்துக் குற்றேவல் செய்ப்பு"பழக்கு
கிற்கும். லோபம், ஓபத்தத்தன்மையால் ஜீவ
காருண்யத்தை வழித்து லிருதயத்தில் தரித்
திரத்தை யுண்டுபண்ணும். மோஹம், விஷ
யப்பற்று, தன்னைமறத்தல், ஜீவகாருண்ய
மின்மை ஆகிய இவை காரணமாக "சிற
குறை"ந்து, "சிறை சிறை"ந்து "குறைவு"
பட்டு அறிவைக் கலக்கி ஒன்றைமொன்றாக
மருள்கொண்டு குழம்பச் செய்யும். இந்த
மனக் குழப்பத்தினால் "கண்டதே காட்சி
கொண்டதே கோலம்" எனக் கருதி மதம்
கொண்ட யானைபோல சித்தியாசீத்திய வஸ்து
கிவையின்று "கிதுவாதம்" செய்யுங்குண
மதம் ஏற்படுகிறது. மாச்சரியம், என்பது
அருண்ய காரணமாகப் பிறத்த பொச்சாப்பு.

இந்த ஆறும் உள்ளமுக்கு. இவை மனத்
தைப்பற்றி அதன் தூபமையைக் கெடுக்கின்
தவைகனாயிருக்கின்றன.

இந்த உலகம் அனுதிபாகவுள்ள பராசக்தியி
லிருந்துண்டாகி வளர்ந்து ஒடுங்கி மறுபடியும்
அந்தப் பராசக்தியில்தானே லயமாகிறது.
அப்படிப்பட்ட உலகத்தை பேதபுத்தியினால்
ஆராய்ந்து பேதலானத்தால் அறிந்திடிலா
மென்பது 'ஆற்றாமண்ணை பெண்ணிடிலாம்'
'ஆகாசத்தை வளைத்துவிடலாம்' என்று நிரூப
பதுபோலாகும். ஆனால் இந்தப் பிப்பஞ்ச
மெல்லாம் தத்துவக் கட்டமாதலால், தத்துவ
ஆராய்ச்சியால் அறிவப்படத்தக்கது. அப்படி
தத்துவஞானம் பெற்றவர்களும் உலகத்தை
யடக்கி யானைமே யன்றி அதை "முற்றும்
அறிந்தகிட்டோம்" என்று சொல்வதற்கு
இல்லை. ஏனென்றால், "ஆதியிலுள்ளான் அனுதி
யொன்றே, ஆதியனுதியுயலினே யாவன்" என்ற
படி, அனுதியாயுள்ள சக்தியை யறியாமல், உல
கத்தை யறியச் சாத்தியமில்லை. அந்த அனுதி
சக்திதானும் "அவனை" (கடவுளை) யறியார்க்கு
அறிவாலறியச் சாத்தியமில்லை. அது எப்படி
யென்றால், "தாயின்யிப் பிள்ளையிலை; பிள்ளை
யின்யித்தாயிலை" பென்பது உண்மையாமலி
னும் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் காரணமாயிருக்
கிற புருஷனுயிை தகப்பனியின்றித் தாயுமில்லை
பிள்ளையுமில்லை பென்பதுபோல இருக்கிறது.
தத்தை தாய் மகவெவவுள்ள திரிபுரத்தங்க
ளும் வெவ்வேறுகத் தோன்றினும் காரண
காரிய தோணை வழிபற்றிப் பார்க்கில் ஒன்
தின்யி மற்றிரண்டும் அபைவது அசாத்திய
மாக முடியும். தகப்பனைத் தன்னிப்பார்த்தால்
"தாய் பிள்ளை" பென்பது "மல்டிமகள்"
எனப் போலியாய்கிடும். தாயைத் தன்னிப்
பார்த்தால் "தத்தை மக"வென்பது "ஆகாசத்
தாமரை" போல் அபாவமாக முடியும். பிள்ளை
யைத் தன்னிப்பார்த்தால் தாயுமில்லை தத்தையு
மில்லை. அவை "முயல்கொம்பு" என்பதுபோல்
கிருதா காமமாக மாறிகிடும்.

இப்படி இளைசிரியாது காண்காரிய தோரணியினால் பின்னிக்கிடக்கும் மூன்றக்குச் "திரிபுடி" பென்று பெரியோர் பெயர் சொல்லி வழங்குவர். இது அறிவு எல்லாவற்றிற்கும் உள்ள இலக்கணம். ஆனால் இதற்கு இலக்கியமாயிருப்பதோ இந்தத் திரிபுடி ஞானத்துக்கு எட்டாததாக விருக்கிறது. அந்நாட்டி பென்றால் "மெல்லப் பிண்டியாருக்கு ஈந்தப் பக்கம் தித்திக்கும் என்றிது?" என்று சொல்லும் பழமொழிபோல் இருக்கிறது. தித்திப்பே உருவமாக வுள்ளது மெல்லம். அந்த தித்திப்புருவத்தானே வ்வுருவமாகவுள்ள பிண்டியாருக்கு எல்லாப்பாகமும் தித்திக்கும்போல், "சுககணமாய்" உள்ள திரிபுடி தாண்டிப் புகழியத்தை "காண்பான், காட்சி, கான்பொருள்" எனத் திரிபுடி பாகம் செய்த உணர்வுதம் உரைப்பதும் கூடாத காரியமாயிருக்கிறது. உப்பால் செய்த பதமையானது அப்புவை (தண்ணீரை) அறிந்தவருவேன் என்று தண்ணீரில் முழுகினால் அது எப்படி. "அப்போடுப்பு" கலந்து உருவமிகுந்த கண்ணுக்குப் புலப்படாமற் போயினும் சுதவமாத் தித்தால் அதனிருப்புக் கொடாமலிருக்கிறதோ அப்படிப்போல திரிபுடி சுவிகரான லக்ஷணத்தையுடைய அறிவால் திரிபுடி சுவிகரமான லக்ஷியத்தை யாராய்ப்புருத்தால் லிலக்ஷணமான அந்த லக்ஷிபத்தில் திரிபுடி லக்ஷணத்தோடு கூடிய "அறிவு" உருவமிகுந்த லக்ஷணங்கொண்டு திரிபுடிசுவிகரமாக லக்ஷியானந்த் ககணமாய் 'அப்பில்உப்புப்போல்' விளங்காமல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அகலால் தான் குருகுலவாசம் செய்து வித்தை பயின்றும் திரிபுடிஞானம் கழலாமல்தானே விடுவந்து சேர்ந்த ஸ்வேதகேதுவுக்கு அவனுடைய தகப்பனார் அப்பிழைப்புப்போல் "தத்துவமலிஸ்வேதகேது" வென்று மஹானாக்கியார்த்தம் பவிக்க ஒதி அவனுடைய வித்தைபயப் பரிபூரணமாகச் செய்தார்.

தகப்பனை யறித்தவன் துயாவது போதும்

தகப்பனை யறித்த மடையால் பிண்டிப் பெற்றவன் துயாவது (பணிப்பெண்ணாவது) போதும், லக்ஷியத்தை யறிந்த அப்பிழைப்பைப் போல் கலந்து உருவமிகுந்த அருவாயும் கவை கொடாதிருப்பவர் ஞானந்த மயமாகி ககணமான லக்ஷிபத்தில், கத்கண்டில் குசிரிபால் ககருசியாக விருப்பர். அப்படிக்கலந்தும், கலவை மயத்தத்தில் லக்ஷியத்தை யுணர்ந்தும் உணராத திரிபுடிவசப்பட்டிருப்பவர் (சோரத்த) கர்மம் கழிபாத காரணத்தால் கர்மவசப்பட்டும் காமவசப்பட்டும் கர்மயோகத்தில் சின்று கைக்கர்மசித்தியால் கர்மபந்தத்தில் சிக்காமல் தானே (தாவியின் உவமானத்தைப்பற்றியே) "பார்த்தவிடமெல்லாம் நீக்கமற கிறைகின்ற பரிபூரணந்தப் பொருளை" யடைகிறார்கள். இப்படியாக ஞானந்தம் பதிசிறுதா லக்ஷணத்தால் "லக்ஷியானந்தம்" என்றும், தாவியின் சித்திப சமங்கிய லக்ஷணத்தால் "தேவடியானம்கன்" என்பதற்போல் 'சித்தியானந்தம்'† என்றும் சொல்லப்படும். ஆகலால்,—

"பாவர்க்குணந்த வென்ற பரிந்து யிசுவமழந்துக் காலடி காணித்துணர்வுண்க் குதவெசெய்யினென்ற வயத்தி லுறபத்துமூன்றிரு விழா உட்கர் லெருட லுடம்பொருள் விபுமொன்றாக் கைக்கொண்டு பாலினைக் செய்வார்தம் உணம்புருத்தான் பாலுய்வர் தவதரித்தான் கொக்கொண்டே தனை [பலரித்தான்] ஓவருண்டான் தில்லொழந்தண்த மடியார்த்துமடிய [னென்றான்]

மயலகன்மேற் றொன்றி கால்தாக்கி யாருளான் செயல்விடையாண்டன அகன்றிருக்கூத்துத்தரிசன்கண்டயவொன்றறியாடுப்படியுச்சுட்கப்பனமிதெளிற்றி." பென்று அறுபத்துமூவர் உற்சவம் நடக்கை யே வாக்குக்கொடுத்து வாக்குவாக்கி உண்மை யாகவே ன்றதும் குருத்தம் மிரண்டதுடன் என் "உடல் கொருள் ஆகியு மொன்றக்கைக்கொண்டு" என்னைப் பப்பரம்போல் ஆட்டிவந்த ஈசன்தானே இத்தென்னையில் ஏற்பட்டு நடக்கும் பாலினைக்கை கைக்கதின் எட்டாவது

* இது கு னயோகத்தால் சித்திக்கும் 'அகண்டானந்தம்' எனவும் சொல்லப்படும்.

† இது 'யோகானந்தம்' எனப்படும்; தோறு யோகத்தில் தேறிக் கர்மயோகத்தில் வைத்தவர் அறுபவிற்கும் னதறுவார்த்தம் எனினும் பொருத்தம்.

வருஷோற்சவத்துக்கு வரும்படி அழைத்தும்
அதற்குப் போகக்கூடாதபடி தேஜஸைக் குன்
றத்தடுத்தும், திருவிளையாடல் செய்தவர்களை
யுன்னியுன்னி உளங்கனிந்துரைந்து மிடக்கை
யில், மார்ச்சுயி 1௨யில் "பாலசிகைசுபோதனா
சங்க" விமரிசையைப்பற்றி ஒரு விபாசமெழுதி
யனுப்பக்கேட்டு வாக்ரு வாக்விருந்த பத்
திராகிரியர்க்குரிய கடனைச்செலுத்தி, மேல்
ஒன்றும் செய்யத்தோன்றாது தேஜஸிடன்
குன்றச் செய்திருக்கையில், உபாஸனாவலத்தில்
பதிகிருதாலசுநையப்பற்றி, "கர்மவழி பற்றி
சில்" என்றோதிப ஆற்றாது கடவாது "கர்ம"
என்று கொண்டாடிய "லக்ஷிமாணந்தம்" தானே
மார்ச்சுயி 10௨ குரு பூசனையென்று சொல்லி
பழங்குடி, கர்மவழிப்பட்டு (கர்மவோகத்திற்கு
ந்து) பாலர்க்கு குழைக்கவுடன்பட்டேனெய
யான் பாலசிகைசுபிற செய்யவேண்டிய சி
திருத்தங்களைப்பற்றி வித்யா இலாகா மந்திரி
பலர்களுக்கு அப்பணமாக எழுதியனுப்பிய
காலமெதம் அச்சிடப்பெற்ற "சாததேசாமங்
கள் சிலம்பொலி" சாத்திரமாக "பாலனம் வக்
கவதரித்தான்" பாலாணந்த குருவுடைய அமர்
தன்னான், கும்பாசரி, சுக்கலசுஷ்டிகுடிபு திருத்
திசைதினத்தில் குரு மூர்த்தமாகப் கொண்
டாடப் படுப்பொழுது "பாலர் திருவிழா"க்
கொண்டாடும்பொருட்டு வாக்விளர் வயிந்தா
ராததானோர் "கிதாஞ்சலி" யாக இயற்றிய
மாலையிலிருந்து பறித்தெடுத்த "சொர்த்த
ணைக்கொத்து" ஒன்றையே நான்செய்யும்
பூதார்ச்சனை விதானமாக இப்பாதகண்டத்தில்
உற்பலித்துள்ள பாலர்களைல்லாப் பொருட்டும்
உளங்கனிந்து உண்மையினங்க குமாரக்கட
வுள் பாதத்தில் அப்பணம் செய்கிறேன். இச்
சமயம் மேலெழுந்தச் சக்தி குன்றியிருக்கிற
காணத்தால் வித்யாமந்திரிக்கெழுதியுள்
ளதை மிரித்தெழுத வாக்கவியல்லை. ஆனால்
அதில் கண்டிருப்பவெல்லாம் விவேகசிந்தாமணி
யில் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டவையன்றி வேறொ
ன்றுமில்லையால் அதன்விவரம் பன்னியில் பால

சிகைசு செய்வார் அறிபவென்று அதை அப்
படியே இங்கிலிஷில் எடுத்தப் பின்னொரு
சஞ்சிகையில் அச்சிடக் கருகியிருக்கிறோம்.
பிரார்த்தனைக்கொத்தின் இங்கிலிஷ் பாகத்
தோடு இதர விஷயங்களும் "சாததேசாமங்
சிலம்பொலி" யென்றும் விவேகமஞ்சரி 2-ம்
புத்தகத்தில் திரட்டியெடுத்த அச்சிடப்பட்டி
ருக்கிறது. [அதன் விவர கு. 1. காலிகோகட்
டம் செய்தது கு. 1-4.] இதுவிஷயத்தில்
சிரத்தையுள்ளோர் அதை வாங்கிவாசித்து குரு
முகமாய் ஆராய்ந்து ஆறந்ததுப்கமையால் உண்
மையுணர்ந்து உணம்பூரிப்பாராக.

பிரார்த்தனைக்கொத்து.

1. அண்ணலே யுன்ற னடிபணித் தன்பன்செய்
விண்ணப்ப மீதையே! வேண்டினேன் வரத்தரு
[வாய்!]
2. ஏழையே ஐயுள்ள துறைநரித்திர மத்தனையும்
பிழைதிருத்தி லீழ்மல மாகவே தீர்த்திடவாய்!
3. துக்கமொரு சந்தோஷம் வருகனவெ லாமையே!
மிக்கவெளி தாகான் பொறுக்கவலி தந்திடவாய்!
4. அன்புமிகுத் துணைத்தொழுவே வாசைகொண்டே
[என்மாளே!
வன்பண்பும் வளையேதா னெனக்குவர மருள்
[வாய்!]
5. 'ஏனாபல காளிநீ' யெனயறிந்தே ஐயையுள்ளத்
தேஜஸை யொறுக்காவண்ண மெனக்குவலி தத்
[கிரியாய்!]
6. கல்வயிரு வல்லாள் கண்டரைக் கண்டுநிலை
'ஸர்வமூர்தி' யென்றவரைப் பணியாஅத படியே
[எனக்குத் திடம்ருள்வாயென்னீச!]
7. தினமெனக்குருகுற தொழுவோளில் தலையிடுக்கி
மனஞ்சிறகு நுண்ணிலை சித்திக்க வரமருள்வாய்!
8. என்வலிதா னெவ்வளவே யாயிழை மத்தனையு
ருள்வலியே யென்றனர்க் துணக்கடிமை யாகு
[மொரு
[யீன்று
என்னீச! எனையுன்கின் னடிமையாக்கொ னருள்
[புரிந்தே."

பாலாந்தர்த்த 'பயநீ' குருவேராய்:

A POVERTY STRICKEN SCHOLAR.

வறுமைவீழ் புலமை.

"ஆடியங்கை நானெத்தனை நாழியா என்னையும் தனியுமாய் இப்படி கிற்பென் ? ஸ்ரீராமம் பண்ணுவதற்குத் தன்னையே மண்ணைக் கொண்டுவந்து தொழிக்க மாட்டாயா?"

"அவசரப் பட்டாலென்ன பண்ணுவென். வெந்நீர் சுட்டுத்தானே கொண்டு வரவேண்டும். நம் மாக்களைக்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்குப் பற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்கிறதா? அறிப்புக்குக் குச்சியா கொலா என்ன கிருக்கிறது? ஸ்ரீராமனையே கையாடிக் கண்ணெல்லாம் அழித்து போயிற்று. பாதகம்தான் அங்கமா கிருக்கிறதா? குடுவையைச் சட்டிகூட நமக்குப் பெரிதாகக் கிடைக்கவில்லையே! இந்தப் பாலும் விட்டில் என்ன கிருக்கிறது?"

"போதும் போதும்! வாயை மூடு. நிறத்த கத்தப் பெருமையை உடற்பிறந்ததானே சொல்லவேண்டாம். . . . ."

"கீடு பாழானது நீ மூளியைத் தாண்டி நான். ஏழுமூலவனென்னசெய்வான் பாடின பிடித்தவன் பாக்கியமென்று வசனம் கேட்ட திண்ணியா? நானும் சம்பாதிப்பவனாகவில்லை. எங்கே திரிந்தாவது பார் காலைப்பிடித்தாவது பத்துப் பணம் கொண்டுவந்து கொட்டிக் கொண்டொளிரக்கிடக்கிறேன். உனக்கு 'ஆயிரம் வந்தாலும் ஆற்றாப் பெருவயிறே' பென்று எவ்வளவு வந்தாலும்தான் போதவில்லை; நீ 'துடைசாலை' ஒன்றில்லாமல் துடைத்துவிடுகிறாய். நேற்றுத் தானே 20-ரூபாய் சல சல வென்று கொண்டு வந்த கொட்டினை உனக்குக் குடித்தன வளமில்லாமற்போனால் ஆரென்ன செய்வது?"

"குடித்தன வளமில்லாமல்தான் ஒரு புருஷன் பாதி நான் லையில் இருந்தாலும் சரி, இவ்வளவுப்போனாலும் சரி, ஏழெட்டுப் பெண் பிள்ளையையும் அம்பலத்தையும் கட்டிக்கொ

ண்டு சீர்தந்தைச் சாஸ்பிழிந்து வருத்தப்படுகிறேன். என்ன செய்தாலும் திருப்தியில்லை, சர்க்கரையும் மாளும் சரியாய்ப்போய் கிடக்கிறது. வெறுக்கக்கொண்டு மூழும் போட வேண்டிமானம் எப்படியுமேடாம்."

"ஆமடி நீ வெறுக்கக்கொண்டு மூழ்தான் போடுகிறாய். நான் சம்பாதிக்கிற துண்டா செய்கிறதுண்டா ஒன்றுமில்லை. உன் மஞ்சட் காலிகொண்டொன் இக்கு காலிசெழும்பம் நடக்கிறது. நேற்றுத்தானே படி புலிக்கண்மாதிரி 20-ரூபா கொண்டுவந்து கொட்டினேன். இருந்தனவற்றைக்குத் திரிவனில் பண்டுகை இல்லாத வற்றைக்கு ஏதாசெய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று அடையும் வடையும் அநிசுமும் உண்டாயுமாய்ப் பண்ணி அதம் பண்ணியிட்டால் அதற்கு ஆயிரம் குடி அடுத்ததாய் போலே கப்பிடுகின்ற 'ஐயா' கூழைக்கையும் தாதுமா எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறான், அவனுக்குமாத்திரம் பிண்டி குட்டி யிண்ணியா அவனாகமுதலாய் என்னத்தில் ஏது குறைவாயிருக்கிறது?"

"ஆமாம், நீங்கல்தான் சம்பாதிப்பதில் புலி: தபாஷி சிதாசாமியாய், ஒரு காளைக்கு என்னு ரூபாய் இந்தக்கைக்கு அந்தக்கை சம்பாதிப்பதும்! அவனுக்கும் பிரதான!"

"அடிபே துர்த்தே! நீ அவனுக்கு வாழ்க்கைப்படாமல் எனக்கேனடி வாழ்க்கைப்பட்டாய்? 'என்னவா!' என்னையும் தனியுமாய் காது நாழியாய் கிற்பேன்! வெந்நீர் கொண்டு வரச்சொன்னாலா அந்தச்சுனி என்னுடன் விண் ளுழங்காடுகிறது! சி இதுன் முகத்தில் கிழிப்பதும் பாயும்; அடி பந்தாளி, பாதேவதை, உன் கோவிலுக்கு நான் வாலேயில்லையடி, இதே முகத்தில் கிழிக்காமல் போய்விடுகிறேனடி!"

இவ்வாறு கவித்தவர்கள் புருடபாசியர் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. புருடர் இலக்கண இலக்கியமெல்லாம் கண்கண்ட முத்தமிழ் கித்தவான். லெடிக்குள் துறாப் பட்டும் பாரும் திறமையுள்ளவர். ஆயின் என்ன?

கலைமகன் ப்ரசாதமுன்னவர்களுக்குத் திருமகன் கடாசுரம் வெருவாயிருப்பதில்லை. அதிலும் அக்காலில் கேட்கவேண்டியதில்லை. எங்கேயாவது பெரிபமணாபிழர்களைப் பிரபுக்களை யறித்து "காமசோமா, கற்பகத்தருவே, பூமகன் மருளா, புருடெக்கமே" என்று பலவிதமாகத் தேர்திறம் பண்ணினும் ஏனென்று கேட்பதே யரிது. அதவாக்கொடுத்தால் ஒன்று அரை கொடுப்பார்கள். அதனால் இவர்களுக்கு என்ன சிறையப்போகிறது? இவர்கள் தரித்திரம் எவ்வாறு சீக்கும்?

"அடகெனவாய் பலதொழிறுமிருக்கக் கல்வி
அதிகமென்றே கற்றயிட்டோ மறியில்லாமல்
கிடமுளமோகனமாடக் கழைக்காத் தாடச்
செய்பிடுவித்தகனாடத் தெரிந்தோயில்லை
தடமுலையேவை யாக்கப்பித்தோயில்லைச்
சகையானதயிலை விடுத்தோயில்லைத்
இடமிருத்ததுதென்ற பிழைத்தோயில்லை
என்னசென்மெடுத்த துலெவிரக்கின்றேம்!"

என்று ஒரு புலவரும், இன்னொருவர் இதிலும் கஷ்டப்பட்டவர் :

"கல்லைத்தான் மண்ணைத்தான் காய்த்தித்தான்
குடிக்கத்தான் கற்பித்தானு! இல்லைத்தான் பசிபாமவி
குடிக்கத்தான்
மதுமத்தானெழுதினா! பல்லைத்தான் வரித்திரத்தால்
கெல்லைத்தான் வரணத்தான் பரித்தார்வார்!
முல்லைத்தான்டவராய கண்ண குலம் வினக்கவந்த
குதன்னையோலே"

என்றும் பாடியிருக்கின்றனர். இக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் கம்முடைய பண்டிதரும், இவர் மனையான் சபாவத்தில் மிகவும் கண்மாதிரி என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆயினும் சொன்னதற்குப் பதில் சொன்னால் யாருக்கும் கோபம்தான். "ஆதலால் முன்கோபத்தால் ஒன்றும் ஆலோசியாமல் என்னெனையும் தனியுமாய்ப் புறப்பட்டுவிட்டார். உடுத்த கோயணமும் அதறயிற்சற்றிய மூன்றுமுழத்தண்டமும்தவிர வேறென்றுமில்லை.

இவர் இவ்வாறு சென்று அந்தமனசமயத்

துக்குப் பாண்டியராஜாவின் இராஜதானியாகிய மதுரைமாநகரில் வந்துசேர்ந்தனர். அவ்விடத்து இராஜபேட்டையைப்பெற்று அரசன் தயவை சம்பாதிப்போமென்னும் எண்ணம் கொண்டு வந்தவரல்ல. தங்கீன மனையான் சம்பாதிக்கும் நிறைவில்லாததற்கு ஏகிக்காட்டிய மாற்றங்கள் நெஞ்சிலிருந்து குடைதலால் இன்னடை செய்வது, யாரிடத்தில் போவது என்னும் உத்தேச மொன்றுமில்லாதவராய்க் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வந்தவரே யன்றி வேறல்ல. ஆயினும் அவர் வரும்போது அவரவற்றைக் சூரியாபிடினும் அநேக நபர்களுக்களாயின. வாயசம் வலமாயிற்று, காடையிடமாயிற்று. சருடனும் வலியானும் இடமாயின. செம்போத்தவலமாயிற்று. இவ்வாறு சபாசுருளங்களுடே புறப்பட்டுவந்த நமது புலவர் மதுரைமாநகரத்தை முன்னும் கண்டதில்லை பின்னும் கண்டதில்லை. பசியும் தாகமும் தாங்காமல் உண்ணாக்கும் தொண்டையும் ஒட்டி யுலர்ந்துபோயின. எங்காவது போலோமென்றால் இருட்டும் வரவர முதிர்ந்து போயிற்று. ஆதலால் அங்கு வைபவயாற்றில் தாகசமணம் செய்வதொண்டு தேர்முட்டியின் கீழே பறிக்கைபோட்டனர்.

படுத்த புலவருக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. கிழலருகை வெப்பிலிப்போனால் தெரியும் என்பதுபோல அப்போது தெரிந்தது தமது அருமைமனையாளின் கண்மையும் தாம் தம் மகத்தில் அடைந்த சுகங்களும்.

"மனம் குலம் கல்வி வண்ணம் யழிவுடைமை தானும்
தவமுயற் தாளண்ணை தேளிற் கெடுந்த
சொல்லிய்ப்பாற் காமுதல் பந்தம்
பலி வந்திடப் பறந்தோம்."

என்றபடி மானமும் அபமானத்தாற் பிறந்த கோபமுடையவர்க் சந்தையகிச் சித்திப்பாராயினார். "ஐயோ கோபம் மளிதர்க்குச் சண்டாள மென்பது சரியாயிற்றே. முன்கோபத்தால் அறிவுகெட்டு ஒடிவந்து விட்டோமே! அங்கு மனையான் என்னசெய்கின்றாரோ?

குழந்தைகள் யாது செய்கின்றனவோ? என்ன நினைந்து எவ்வாறு ஏங்குகின்றனவோ?" என்று பலவாறு வருத்தி எப்போது போதுகிறதும், இங்ரு நின்று ஊர்போய்ச் சேருவோமென்று எண்ணியிருந்தனர்.

இவர் இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் மணி மூன்றுயிற்று. அப்போது ஆகாசமார்க்கமாகச் சில காணிகள் காரார வென்று கத்திக்கொண்டு பறந்துபோதலைக் கேட்டுப் புலவர் அப்பகலிகளை நோக்கிப் பின் வருமாறு ஒரு பாட்டைக் கூறினார்:—

"காராய் காராய் செக்காய் காராய்,
பறம்பு இபனயின் மிழை ருபின்தன்ன
பவனக்கூர்வாய்ச் செக்காய் காராய்,
கீழ்ப் பின் பெடையும்
தென்றிசைக்குமரியாடிவடநிசைக்கேரவீராயின்
எம் மூர்ச்சத்தி முற்றவாயிடிட்டகி எம்மில்லம்
கனை கவர்க்குரைக் கனைகுரத்தல்யிப்
பாடுபார்த்திருக்கு மென் மெல்லியைக்கண்டே,
ஆடையின்றி வானடயின் மெலித்த
வையது கொண்டு மெல்லது போத்திச்
காலது கொண்டு மேலே தழிபி
பேறையு எட்டும்பாம் பெனவுயிர்க்கும்
ஏறையு எனைக்கண்டாம் ஏறமே."

என்று தமது வருத்தத்தை வெளிவிட்டுக் கூறினர். அப்போது மாறுவேடம் பூண்டு நகரி சோதனைக்கு வந்திருந்த பாண்டியராஜன் அதைச் செவியுற்று ஆச்சரியமடைந்து இத் தேர் முட்டியின்மீது இவ்வளவு நிறத்த புலவன் "ஆடையின்றி வானடயின் மெலித்து வருத்தக்காரணம் என்னோ? யாயின்று காணியில் எமது செக்காத்தோட்டத்தில் தாமரைவாயில் தத்தவாவனம் செய்துகொண்டிருக்கையில் எமது காற்றிழுந்துத்திப் பனங்கிழங்கைப் பிடிக்கிப் பெயிர்த்தபோது அக்கிழங்கினுக்கு வனையாக பாதைச் சொல்லலாகும் என்னும் எண்ணமுண்டாக அதை நம் சமஸ்தான வித் துவான்களுக்குக் கூறிக்கேட்டோம். அவர்கள் இதுகாறும் யாதும் விடைபலிக்க வல்ல சாயினரல்லர். இந்தச் சொந்துக்குழன்று

துணிக்குத்தடுமாறும் புலவன் எப்படியோ தெரிந்து சொல்லிட்டானே! இவன் யாவனோ ஓர் பெரிய வித்துவான்போலிருக்கின்றான். இவனை நாம் சன்மானித்து இவனது வறுமையை நீக்கிச் சுதப்படுத்தவேண்டும்" என்று எண்ணம்கொண்டவனுப் சற்றுநேரத் துக்கெல்லாம் புலவர் கண்ணயர்ந்த சமயம் பார்த்துத் தான் தன்மிதே போர்த்துக்கொண்டிருந்த சால்வையை எடுத்து மெல்ல அப்புலவரீது போர்த்துகிட்டுப் போய்கிட்டான். புலவரும் குளிருக்கு இடமாக விறுத்தலின் முன்னிடம் காடமாக வித்திரைபோயினார்.

மறுகாட் காணியில் அரசன் காவலானரை விவித்து கீழ்க் காக்கும் காவல் கல்ல அழகாயிருந்தது. எனது மேற்போர்வை போற்றி பாட்டில் மற்றவர்களுக்கென்ன தக்கப்போடுறது? என் போர்வைவைத்திருக்கக்கொண்ட கன்வனை நீங்கள் இன்று மத்தியானத்துக்குள் பிடித்தவராயிடின உங்களைக் கமீதண்டம் செய்வேன்" என்று சினந்துகூறி உத்தரவிட்டான். காவலாளர்க்கும் மிகவும் நிக்சம் கொண்டு ஊடுவரும் தெருவு தெருவாய் விடுவிடாத்திரிந்து சோதித்து வருகையில், புலவர் விடிந்த செடுநோம் வரையிற் றாயின்று பின்னர் எழுந்திருந்து மேலே போர்த்த போர்வை போடு புறம்பேலந்த சலசனக்கெருத்தனர். அப்போது இவையிப்பாய்த் தேடித் திரிந்து கொண்டிருந்த காவலாளர் ஒடிவந்த புலவரைப் பற்றிக்கொண்டு அடா திருட்டுப் படவா, அரசன் போர்வை உள்ளிடம் எவ்வாறு வந்தது. கட! அரசன் முன்னே! உனக்கு யாங்கள் செய்யும் தண்டனை போதாது. அரசன் காணே அருந்தண்டம் விதிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி புலவர் யாது சொல்லியும் கேளாமல் கரகரவென்று பிடித்திழுத்துச் சென்றனர்.

அரசன் முன்னே கொண்டு செல்லுதலும் அரசன் அவரைநோக்கி "ஏ தூரதமா, யாம் நெற்றியில் அந்தப்புரத்திற் போர்த்துத் தூக்கிய எமது போர்வையை எவ்வாறு திருடித்

கொண்டாயோ! திருட்டுகித்தையில் உள்ளி
னும் தேயிலைவர் இல்லையென்று தோன்றுகின்
றதே என்று கடுஞ்சினைக்கொண்டவன்போற்
கற்பு புலவர் யாதும் சொல்லத்தோன்றாமல்
கிணைத்து கின்றனர். அது கண்டு அரசன்
இக்கண்வனைக் கொண்டுபோய்ச் சிறைச்சாலை
யில் தனிவேலையுடன நாளொன்றுக்கு காயி
டையும் அரைப்படி சோறுமாகச் போடுங்கள்
என்று உத்தரவிட்டான். என்ன செய்வார்
புலவர்! ஐயோ தெய்வமே, எனக்கு வறுமை
யும் தயாரும் வந்திருப்பது போதாதோ?
இக்காரைக்காப்பரவேசமும் வேண்டியோ? ஏதும்
அறிவாத சிவராதிபாகிய என்னை இப்படிப்
பிடித்துச் சிதழித்தவிட்டானே! ஆயினும்
அரசனைக்கொல்லக் குற்றமில்லை. சம்முடைய
காலவித்யாசம். போதாத வேளைக்குப் பழு
தையும் பாம்பாக்கடிக்குமென்பதன்மையா
யிற்றே. நாம் அரசனைக் கண்டோமா, அந்தப்
புரத்தைக் கண்டோமா, போர்வைவையக் கண்
டோமா, சாலைவையக் கண்டோமா? கட்டு
முனைக்குத் தேன்கொட்டக் குட்டித்தின்
னைக்கு நெய்யேறிற்றமென்றிருக்கிறதே!
தேர் முட்டியின் கீழே படுத்துக்கிடந்த
எனக்கு இந்தக் கதிவந்ததே! திருமுன
வன் எவனோ என்பேரில் சமர்த்தா பெயி
ந்த தான் தப்பிக்கொண்டானே! இதுவுமென்
தலைவியியோ! எதற்குத் தப்பினாள் விதி
க்குத் தப்பமுடியுமோ?

"குறித்தரும முடையுறி யராயினும்

பொதுவறிது குறையு பொலிவராயினும்

மதியினராயினும் மலிவராயினும்

விதியின மாகரே மெல்லு வேளையார்!"

என்று பலவாறுசொல்லிச் சிறைச்சாலையிற்
றுக்கித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி யிருக்கையில் அரசன் தனது பரிசு
ளர்களைவிட்டு, அங்கு சத்திமுத்தத்தால் புல
வருடைய கிட்டையிடித்து மச்சமானிகை
போடு கட்டுகித்துப் புலவருக்கு வேண்டிய
சிவபலன்களை மாளியமாக ஏற்படுத்திபுலவரது

மனைபாருக்கும் பின்னாகளுக்கும் அளவற்ற
ஆடைபாபரணங்களைக் கொடுப்பித்து அவர்
களுக்கு அளவெல்லாம் புலவர்க்கரசனாற்
கொடுக்கப்பட்ட பரிசுகளென்று கூறுகித்த
வன். அவர்கள் அதுவும் ரிசமென்று நம்பி
யிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு செய்யவேண்டுமென வெல்லாம்
ஒரு மாதத்திடையேசெய்து முடிந்தபின் அரசு
ன் புலவரை வருகித்து, ஓ துஷ்டா, நீ
செய்த தப்பித்தத்துக்கு உன்னை இன்னமும்
கொடுமெயாகத் தண்டிக்கவேண்டியது. ஆயி
னும், கிடக்கிறது என்று விட்டேன். இனி
மேல் இந்த எல்லையை மீதப்பாபாயின் சிற்
ச்சேதம் செய்யிப்பேன் ஒடிப்போ!" என்று
சொல்லியிடுத்தான்.

புலவரும் தலைக்குவந்தது தலைப்பாலோடு
போயிற்றே! நமது நல்லகாலம்தானென்று
கினைந்து தம் பூர்போய்ச் சேர்ந்தனர். சேர்
ந்து அங்கு தமது இல்லை நோக்கிச் செல்லு
கையில் அனாதைக் காலமும் அதின் தானத்தில்
ஓர் பெரிய மாடி வீழ்குப்பக்கண்டு, "பிடித்த
சனியன் கிட்டதென் யிருந்தேன், இன்னமும்
நீங்கிறவில்லையோ? இருந்த ருக்கையும் யா
மில்லாதருளம் நோக்கி யாரோ கவர்ந்து
கொண்டானே. எமது மனைமிகங்கள் யாதா
யினோ, எங்குகிடந்து புலம்புகின்றார்களோ?
ஆ! ஆ! ஐக்கிரச, சிதெல்லாம் உணக்குச் சம்
மதிதானே" வென்று முன்னுளில் பூதீ கண்ண
பிரானருட்கன்பெற்றுவந்த ருசேல பூசார்
தம் மனைபைத் திருப்பவடைத்து பிரமித்து
கலங்கினது போலக் கலங்கினர். ஆயினும்
சங்கதி அறிவோமென்று மெல்லச்சென்று
அவ்விட்டுப்புறத் திண்ணையிற் போயுட்கார
உள்ளிருந்த ஓர் குழத்தை கண்டோடிச் சென்
து "அம்மா அப்பா வந்துவிட்டார் பா!"
என்று கூவி அழைக்க மனைபாளும் மற்றப்
பின்னாகளுமாய் வெளியேவந்து, மனைபாள்
தான் தன் கணவரோடுச் சச்சரிட்டதை
கினைந்து வெட்கமுற்றுத் தலைகுனித்து கின்ற

னன். குழந்தைகளெல்லாம் அப்பா வென்று மடியிலேயே கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்ளப் புலவருக்கு ஆச்சரியம் முன்னிலும் பன்மடங் காக, மணியானே நோக்கி “இது யார் வீடு? மது குச்சி வீடு என்பனையிற்று? உங்களுக்கு இந்த நகைபுடைமெல்லாம் யாவர் கொடுத்தார் கள்? இந்திரஜாலம் போல வீடுக்கின்றதே!” என்ன, மணியான்—“நாமாக்கொண்டு அரச னிடத்தில் வரிசைகளெல்லாம் பெற்றுவிட் டோமென்றும் பெருமைமோ?” என்றான். புலவர்: “அரசனாவது, வரிசையாவது! அரசன் என்னே இந்தமட்டுமாவது உயிரோடே விட் டானே பென்று சந்திப்பித்து வந்தேனே” என்றனர். பின்பு மணியான் சொல்லிய வர லாற்றால் யாவுமுணர்ந்து அரசன் தமது புல மையையும் வறுமையையும் எவ்வாறோ தெரி ந்துகொண்டு தமது புலமையை சிவந்து வறு மையை சீக்கினுனென்று சிவரங்கெல்லாம் தெரிந்துகொண்டது மன்றி அரசன் பரிசுள் களாலும் அரசன் செய்க்கைகள் யாவும்-ஐதி போடந்தமாத் தெரிந்துகொண்டனர்.

பின்பு சில நாட்கழித்து அரசனிடக்கண்டு வரவேண்டுமென்றும் என்னங்கொண்டு அங் வாதே புறப்பட்டுச்சென்று சாஜ சமுதத்தை படைத்து அரசனை நோக்கி,

“வெறுப்புக்கையு மரிதாம்பென்ன சோருமென் னீட்டில்வரும்—எறும்பிற்கு மாந்தரவில்லை—” என்று பின்னும் சொல்லுமுன் அரசன் அவ ளை கின்று மென்று தடுத்து வாம் உமக்குக் கொடுத்த வரிசைகளெல்லாம் என்னுயிற்றென் னதும், புலவர்—“முன்னு” —என்று கூட்டி அரசனை அடுக்குமுன் அவ்வாறு வறுமையில் வருத்தியதாகவும் அரசனிடக்கூடிய பின்னர் தமது வறுமை சொல்லும் தம்மைவிட்டு நீங்கிய தென்னும் கருத்துத்தோன்ற,

“என்னிருக்கவியாம், குறும்பைத்தயிர் தெக்குறுதாக்கியவைச் சென்று கூடியதால் தெலுப்பிக்கொன்றாயின சுவன் கொள்ளாமற் தெவிட்டியதே!” என்று பாடினார்.

அப்பாடலைக் கேட்டு அரசன் மனமகிழ்ந்து அவரை அன்றுமுதல் தமது சமஸ்தான மித் தான்களி லோருவராக ஏற்படுத்திக்கொண்ட னான். புலவரும் அரசன் அவைக்களத்தே நகரத்திரங்கனின் கடுவேளினதும் சந்திரனைப் போல விளங்கியிருந்தனர். இவர்தான் சத்தி முத்தப்புவா என்பவர்,

AN ANECDOTE OF KALATHI BHUPATHI. காளத்திபுபதி சரித்திரத்தினோப்பகுதி.

சமார் இருதாற்றெழுபது வருடங்களுக்கு முன்னே தொண்டைமண்டலத்தில் வல்ல நகரத்தில் காளத்திபுபதி பென்று ஓர் சிற்றரசர் இத்தனர். இவர்,

“சித்திரமும் ஊர்ப்பழச்சுரு செந்தயிரு ளாப்பழச்சும் வைத்தவெருகு கல்லி மனப்பழச்சும்—சித்தம் கடைபு கடைப்பழச்சும் கட்டித்தையுமும் கொடையும் பிறவிக்குணம்”

என்றபடி நகைத்தன்மையைத் தமக்குப் பிற விக்குணமாகக்கொண்டவர். இவர் குழந்தைப் பருவத்தில் திருவிதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வழியே சென்ற ஒருவர் இவரது வலைசுதனங்களைக்கண்டு அன்புகொண்டு வாரி பெரித்துக்கொள்ள இருகரங்கோபும் விரித்து நீட்டிக்கண்டதும் அவன் தம்மையாதோ யாசிக்கின்றனெனக்கருதித் தமது திருமுடிபிற் ருடியிருந்த இரத்தினச்சுட்டியை எடுத்துக்கொடுத்தனர் என்று கூறுவர். இத்தனை உதாரணமுள்ள ஒருவர் வயது செல்லச் செல்ல அக்குணத்தை மேன்மேலும் பிரகாசிப்பச் செய்தனர் என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும்.

இவர் தமது உரிமையைப் பெற்றுப் பிரபுத் தவம் செய்தவரும் நானியிலே பிற்காலத்தில் இராமநாதபுரம் மீத்தவாகுப்பெற்றது,

மீட்டாரூர் தென்சென்னைப் படிக்காசனாத்த தயிழ்வனாத்த வேட்டைப் பட்டமே ருத்தாலும் குடிவரும் பரிமளிக்கும் பரிந்தவேட்டைத் தொட்டாலும் ஸைம்மணக்கும் சொன்னாலும் வாய்மணக்கும் தும்பசெற்றிற் கட்டாலும் தயிழ்ப்பயிரால் விணந்திரும் பாட்டினது கவினந்தானே”

என்று அதிக்கப்பெற்ற படிக்காகப் புலவரி என்னும் பிரபலவித்துவானொருவர் இவரைத்

கேடிபடைந்து தமது வறுமையை புனர்ந்தித்
தமக்கோர் கறவைப் பசு தாவேண்டுமென்று
கேட்டதும் அகந்துப் பிரபு அவ்வாறே கொடு
த்தருளிச் சன்மானித்து மகிழ்சித்ததும் பின்
வரும் பாடல்களால் உணரப்படும்.

“பெற்று னொருயின்ற பெண் மனைவாட்டியப் பின்
நேக்குப்பால்
பற்று நூற் குடி குடிக்குத் தரமல்ல பாலிரக்கக்
கிற்று னுயிர்வெயின் பெய்வலாகுத்தரத்திரபொரு
தெழுத்தரவய்வையோவல்ல மாணிக்கோனத்தியே.”

“வழியேல் விழி நையத்தவராம லென்னையாலு
மத்திரேர்
பழியாமற் பிச்சையும் பாவென்றழாமற்பெ ரென
ஞ்செயல்
பொழியாம லென்னவா விடப்பாவி முகித்துச்
சதை
சுழியாமலாவளித்தாய் வல்லமாதகர்க்கானத்தியே.”

இவ்வாறு புலவர்களுக்கும், ஏளிக்கப்பற்றி
வந்த ஏனைபோர்களுக்கும் கற்பகம் பேரலக்
கொடுத்து வருகையில் பூபதிக்கு ஊழ்வளி
யாலே செல்வம் குறைந்து வறுமையிடுமென்று
முடிவில் தமதுகடலப்போதும் ஆஸ்திமுழுதும்
இழக்கச்சொரிட்டது. அப்போது என் செய்வார்
பிரபு! காணும் ஒருபுரம் உடன்காரர்கள் கொ
டுத்த கடன்களையெல்ல கொடுக்கவும் ஒரு
புரம் “எருத்துசெய் காக்கைக்கு அபிவா
னேன்” எனணும்பழமொழிக்கேற்ற பிரபுவின்
வருத்தம் சிறிதும் அபிபாதவராய் இவ்வன்
இருச்சமப்பெரி ஏற்கவும் இருதலைக்கொள்ளி
ஏறம்புர்பால வகுத்தி ஏறதலைச் செய்நறி
பராய் முடிவில் மனைவாளுடன் ஆராய்த்து
இருவருமாக இவ்விற் புறப்பட்டு வரும் அபி
பாமல் எங்காணும் பாதேசம் சென்று பிழை
க்கலாமென்று நீர்மானித்துக்கொண்டனர்,
“சிரப்பிதுட்டுஞ்சுதுமாகும் சிரப்பினுள் யா
தொன்றுதும் உண்பாடரிது.” என்று கூறினது
அதுபவசுத்தமேயன்றோ?

இவ்வாறு நீர்மானித்து ஒருநாள் அந்த
யித்தபின் புறப்பட்டு மனைவியும் தாழ்மாதக்
சென்று தம்முருக்கு நான்கு கையுடனாத்திற்
கப்பாதுள்ள ஓர் சத்திரத்தில் போய் தங்கினர்.
அவர் அங்குதங்கியிருக்கும்காலத்தில்தம்மைத்
தரிசித்துப் பரிசு பெறவேண்டியவர்களுள் வித்து

வானும் அச்சத்திரத்திலேயே தங்கும்படி நே
ரிட அவன் மறுகாலையத்தில் காணத்தி பூபதி
வைக் கண்டமாத்நிரத்தில் தன் தரித்திரமென்
லாம் அதுமாயப்போய்விடு மென்னும் கம்
பிக்கைகபலே தனக்குள்ளே தேற்றிக்கொண்டு
தன் தரித்திரத்தை முன் நோக்கி,

“நீளத்திரித்திருத்தும்புறம் நிக்காழல் போல
நாளைக் கிருப்பாயோ கங்குலமே—காணத்தி
யின்னாழ்க்கை சென்றகாலம் கிபெக்கே நானெக்கே
இன்னாழ்க்கை சந்தேயிது.”

என்றோர் பாடலைப் பாடினான். அதைக்கேட்ட
பூபதிக்கு உகிரச்சுற்றின்மேல் உலக்கைவழி
ததுபோலாயிற்று.

“ஆற்றப் பெருக்கற்றடி கடுமக் காலமவ்வா
துற்றப் பெருக்காலுலகெட்டும்—ஏற்றவர்க்கு
கல்ல குடிப்பிறத்தார் கல் உகிர்தா நாலுறும்
இல்லா வெணமரட்டாரிணர்து.”

என்னும் முதுமொழிப்படி தாம் அவ்வளவு
வறுமையை அடைந்தாயினும் தம்மைநாடி
வெகு நாத்தினின்று வெகு ஆசையோடும்
வந்த புலவன் தம்மைக்காலாவழி எள்ளன்
வருத்தவனானேயென்று வருத்தி அப்புலவ
னுக்கு ஆராய்க்கல் உண்டாகாமல் அவனை எங்
னாமேனும் ஆதரிக்கவேண்டுமென்னும் எண்
னாழைப்பராய் மனைவியோடும் மீண்டும் விடி
யுமும் புறப்பட்டுத் தம்மிகுப்பிடத்துக்குவந்து
சேர்ந்தனர்.

வந்து மனைவாளுடனாய்ந்து புலவனுக்கு
ஒருவேளைப் போசனமேனும்கொடுக்கரினாந்து
அதற்கேதும் வகையிலாயையின் முடிவில்
தம்மனைவான் கழுத்திறநரித்திருத்த மாங்கல்
வத்தோடு கலந்திருந்த ஒரு பொன்னணிவைக்
கழறிக்கொடுப்ப அதைக்கொண்டு அரிசி
முதலிய சாமான்கள் வரங்கியந்து புலவன் வந்
ததும் அவனை அன்போடும் ஆதரித்தனர். புல
வனும் வயிற்றாவும்பெரிந்துப் பிரபுவின் வந்
மைவை அபிபாதவருப்பத் தான் கருதிவந்த
காரியம் நிறையேயிய தென்று நினைந்து பிரபு
வைப்பலவந்து நாமதேனுவே கற்பகத்தருவே,
பொன்னறை பொழியும் பொருவரும் புயலே
என்று பலவாறு உணராதும் பாட்டாறும்
புகழுவாய்ப்பித்தனர். பூபதி பென்னசெய்
வார்! இல்லாமென்று சொல்லவும் காவெழாமல்
உண்டென்று கொடுக்கவும் காவெழாமல்
அவர் கெஞ்சம் வருத்திவதை என்னென்று
சொலுவது? உலோபிகளுக்கு எப்படிக்கொ

தெதல் வருத்தமாமோ அதிசூ மென்மடங்கு வருத்தமாரும் உதாரகுணமுன்னவர்களுக்கு இவ்வியென்று கூறியதுதான். உலோகியின் உயிரைக் கவர்த்து வேறே ஆயுதங்கள் ஒன்றுமே வேண்டாம். கொடுவென்றொருவார்க்குத் தேட்படலே போதுமென்பர்.

"கொண்டமுத்த லோபினைக் கொல்லியும் வேண் டுமடுத்தான் நீயாப் பின்னா—மடவனமே டுடும் கேட்கினதே போதும் கிடிகொண்டியிடுவாய் வட்படலே பாய்க் தென்னமறி."

என்றார் பெரியோரும். உதாரிபேர நதற்குநா யாவழி இவ்வியென்று சொல்லுநர்க்குநி யுயிர் கிடுவன். ஆதலினாலே பிரபுவும் இவ்வியென்று சொல்லுதலினும் உயிர்கிடிலே கலமென்று துணிந்து புலவரை கோக்கிச் சந்திர போதும் வருகிறேனென்று சொல்லிக்விட்டுப் புறமுங் கடைவழியெசென்று விட்டான் தோட்டத்தி லுள்ள ஒரு பெரும்புறநிலுள்ளே தமது கை கையிட்டனர். அப்போது அதற்குள் பதங்கி றிருந்த காசர்ப்பயமொன்று சிறிச் சிவந்து புமலெழுந்த கடிக்கவருதலும் கொடுத்தக் கொடுத்தக் கருமாயிப அக்கையை கோக்க தும் 'ஆ-ஆ இத்திருக்காய் யாம் திட்டப்பால துன்று' என்று உடனே கோபமடைந்திச் சாக்க மாதி இலவர்க்கெவ்வனவோ எழிலிபோலக் கைம்மாறுகவாது கொடுத்த காமயிற்றே. இக்காத்தில் யாம் ஏதேனும் ஓர் பொருளை யிடிலே முறைமைபென்றுணர்ந்து தன் முடிவி லுள்ள காசரத்தினத்தை அதற்குக்கிபது. உடனே கையில் பிள்ளென்று குளிர்ந்திருக்கக் கண்டு இதுயாதோவென்று காத்தே வெளிப்பெ லெடுத்ததும் அது தகதவென்று கதிரொளி போலப் பிரகாசிக்கக்கண்டு விடப்படும் உவகை யும் உற்று இன்னதற்குப் பாவனாற்குக் கொடுத் தும்படியான பாக்கியம் கிடைத்ததே பென்று மனமகிழ்ந்து அதனைப் பாவனைக்கையில் கொ ணர்ந்து கொடுத்து கல்லுரை புகன்று அவ னைப் போகவிடுத்தனர்.

அப்புலவன் அம்மணிமையப்பெற்று அன வற்ற களிப்போடும் சென்று பின்புதை வினைப் படுத்தக் கருதி வந்தாக விவாசிக்கணிற் கிறந்த மேன்மையபெற்றிருந்த சென்னையா ககரை படுத்த அங்கு இரத்தினவியாபரிசு களைய செட்டிகளுக்குக்காட்டி விவாகர அவர் கள் அம்மணிபின்னணியையும் பெருமைமையும் அயித்த ஒருவரேமே லோருவாய் போட்டி

போட்டு வினைப அநிகமாலையுப்த்தி முடிவில் ஒருவர்க்கொருவர் அநவிரிந்தமாக விவாசப் பட்டுக் கடைகியில் அம்மணிமைய அரசனிடம் ஒப்பித்தனர். அரசன் அதைக்கண்டு ஆச்சரி யம்கொண்டு புலவனை கோக்கி இவ்விரத்தினம் உணர்க்கெவ்வாறு கிடைத்ததென்று கேட்கப் புலவனும் தான் பெற்ற வரலாற்றைக்கூறி னான். அரசன் அதன் உண்மையைச் சோதித் தும்பொருட்டுக் காணத்தியுபதிகைய வரவழை த்து விசாரித்தகாலையில் அவர் காந்தான் கொடுத்ததென்று ஒப்புக்கொண்டனர். அப் போது அரசன் அவரது கிருத்தாத்தக்களைக் கேட்டு, இவ்வளவு வினைமதிப்பதற்கரிய இரத் தினத்தை ஒருபுலவனுக்குப் பரிசாகக்கொடுக் கல்ல றீ பேன் வகையிலெவம்பாட்டுக் கடைக் காசரகளை மொசுப்பன்னப் பார்க்கிறுமென்று அவரைக் கொடுத்தபோது பூபதி தமக்கு அம் மணிமையத்தை வரலாற்றைக் கூறினர். அப் போது அரசன் இது யாரிடத்திற்சொல்லும் வர்க்கை: பாய்பாவது! மானிக்கமாவது! கதைகளிற் சொல்லும் பொய்யைச் சொல்லி ஏமாற்றுகிடலாமென்று பார்த்தகையோ. உன் வர்க்கை உண்மையாயின் இன்னொருவரையும் அப்புறநிலில் உண்கையைப்பிடு பார்ப்போ மென்றான். அதற்கு அவர் சாகத்தணிந்த வனுக்குச் சமுத்திரம் முழங்காலனவென்று வச னப்படி இவ்வாறு வருத்தவதிலும் உயிர் தறத் தலே கலமென்றுணர்ந்து அங்கனமே ஆகுக வென்று சம்மதித்தனர்.

அவ்வாறே அரசன்பரிசனர்களுடன்கொன்று அனைவரும் காணப் புற்றிலுள்ளே கையிட்ட யாத்திரத்திற் அச்சப்பயம் முன்போலவே சிறி யெழுந்த திண்டவருதலும் அக்காத்தகைக் கண்டு முன்போலவே அதைத் தினதெற்குஞ்சி அக்காத்தில் தனது ஹிவாத்திவந்தகைக் கக்கித் தானும் புறம் போக்த யாவரும் கண்டு அதி சயிக்கத் தன் பிராணனை விட்டது. அரசன் இவ்விருத்தாத்தக்களைக் கேட்டு பூபதியின் வள்ளன்மையையும் பெருமைமையும் உணர் க்த அளவிடத்தா கட்டிக்கொண்டு அவரிழந்த செல்வங்களை வெள்ளாய் அவர்க்கு பீட்டுக் கொடுத்த அவரை கங்கு மதித்தனர். பூபதி யும் முன்னிலாப்பென்மையாகையிருந்த அனேக தர்மங்களைச்செய்த பாவலர்களை ஆகரித்த அழியப் பெரும்புகழைப் பெற்றிருத்தனர்.

THE EVIL CONSEQUENCES OF TAKING BRIBES.

கைக்கலி வாங்குதலாலுண்டாகும்
தெடுத்தி.

முன்னொரு காலத்தில் கோலத்தோட்டில் ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவன் அந்தேசக் தாசனாகிய ருணசேனை அடுத்த, "ஓ வேள் தனே நான் வளையுத்தின் குணஞ்ஞங்களைப் பரிசுத்திய வல்லவன்" என்றான். அரசன் அவனைத் தன்னிடத்து ஆபுதபரிசுகளுக வைத்துக்கொண்டு அன்றுமுதல் ஆபுதங்கள் கொண்டுவரும் கொல்லிகள் எல்லாவையும் அவாவர் ஆபுதங்களை அவனுக்குக் காட்டும் படி உத்தரவுசெய்தான். அவன் பரிசுத்திப் பார்த்துத் திறமென்றெழுப்பிக்கொண்ட கத்திகள் மாத்திரம் அரசன் ஆபுதசாஸியில் வாங்கி வைத்துக்கொள்ளப்பட்டன. மற்றவைபெல்லாம் தன்னிடப்பட்டன. அது கண்டு கருமார்களில் அநேகர் அன்றுமுதல் தாம் ஆபுதங்கள் விற்றினைக்குக் கொண்டுவரும்போதெல்லாம் அப்பிராமணனுக்கு யாதேனும் பரிதானமும் கொண்டுமே தலைப்பட்டார்கள். எவர்க்கிடத்தில் பிராமணன் பரிதானம் வாங்கிக் கொண்டானோ அவர்களுடைய ஆபுதங்களை மட்டும் முனைபை முகர்ந்து பார்த்து, "இது எல்லது" என்று சொல்லுவான். அதனால் அது அரசன் ஆபுதசாஸியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். கைக்கலி கொடாதவர்களுடைய ஆபுதங்கள் எவ்வளவு எல்லாவையானாலும் பயனில்லைபென்று தன்னிடிலேன்.

ஒருகால் ஒருகருமான், "இத்தப்பிராமணன் கால்கள் கொண்டுபோகும் ஆபுதங்களைல்லாம் பயனற்றவைபென்றும் அவனுக்குக் கைக்கலி கொடுப்பவர் ஆபுதங்கள் எல்லாம் திறமானவை பென்றும் சொல்லுகிறுனல்லவா? எல்லது, இவ்வாறு இனிமேல் இவன் சொல்லத் துணி மகிழ்க்கொள்கிறாய்"

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
தூல் விரியும்,

யாவண்ணம் காணோர் உபாயம் கொடுக்கிறேன் பார்" என்று தன்னுள்ளதானே ஆலோசித்தான்.

அவ்வாறே அவன் ஒரு கத்தி உறையிற் பட்டுப் போல மெல்லிதாகப் பொடித்த மினகாய்த் துளை வைத்தடைத்து கத்தியின் விளிம்பிலுமு அப்பொடியாலே என்னுப்ப் பூசுவைத்து அக் கத்தியை உறையிலிட்டு அரசனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அரசன் பிராமணனுக்கு அதைப் காண்பிக்கும்படிச் சொன்னான். பிராமணன் அக்கத்தியை உருவி வழக்கம்போ முகர்ந்துபார்த்து முக்கில் வைத்ததும் மினகா நெடி முக்கில் ஏறி அதைப்போதுக்கமர டாமல் வறுவாக ஒக்கித்தய்மினான். அது அல்ல முக்கு வான் முனையில் தாக்கி அடியா வெட்டுண்டு போயிற்று. இதைப் பார்த்ததும் அரசனுக்கும் சகலபேயர்கள் எல்லோருக்கும் அடக்கமுடியாச் சிரிப்பை யுண்டாக்கிக் கொல்லென்று சிரித்தார்கள்.

பேராசையினாலே கைக்கலி வாங்குகிறவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறே கடைசியில் கெடுதலும் மானக்கேடு முண்டாகும்.

கைக்கலி வாங்கிப் பசுபாதம் சொல்லுதலைப்பற்றி, ஓளவையார் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

1. ஓரூதொல்லெல்.
2. வேதாணம் சேருமே ஓன்றெக்குப் பூக்குமே பாதாண மூலி படருகே—மூதேயி
3. சேன்றிருந்த வாழ்வோ சேடன் குடியுருமே மன்றோம் சென்னுள் மீதா.
4. உள் வழக்கிடுக்க வறார் பொறுவருக்கத் தன்னி வழக்கினாத் தன்ன்பெரி—என்னவும் கைக்கலி தான்வாக்கும் காலையான் தன்னிவாய் எச்சமுத மென்ற வறு.

4. வழக்குடை யானிற் பவியானாக்கடி வழக்கையுழி வழக்குச் செப்தோன்—வழக்கிடு [தேன்]

சுற்றமும் தானும் தொடர்ந்தருத எண்ணிநால் எச்சமுத மென்ற வறு.